

AVE MARIA

SEPTEMBER, 1936

AVE MARIA
published monthly by
The Slovene
Franciscan Fathers.
Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management- Upravištvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Lem-
ont, Illinois, under the
Act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
the special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Aug-
ust 29, 1925.

Naročite se na "AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš
se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO. KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAZE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠUDENTOM.

AVE MARIA

Septemberska štev. 1936.—

—Letnik XXVIII.

O gloriosa virginum!

P. Evstahij OFM.

O, slavna Ti Gospa devic,
nad zvezde rajske dvignjena,
Modrost objemaš žarnih lic,
v naročju nosiš Stvarnika!

Kar Eva vzela nam nekoč,
po Sinu vračaš: sveto moč.
Da v sreče bi vstopili kraj,
izgnanim si odprla raj.

Nebeška vrata, jasni vzor,
svetlobe čiste žarni dvor —
Devici poj, človeški rod,
Življenje ž njo je dal Gospod.

O, Sin deviške Matere,
o, Jezus, Tebi slava, čast!
Z Očetom v Duhu blaženem
na veke bodi sladka last.

Poznam Te

M. Elizabeta.

Poznam te, Mati sveta . . .
V nebeško luč odeta
si vedno pred menoj.
Vse tvoje blagoslove
in tvojih rok darove
spomin ohranja moj.

Zavest, da misel tvoja
zlati vsa pota moja,
je mojih dni sladkost.
Kako si me ljubila,
kaj zame si storila,
to moja je skrivnost.

Poznam te, moja Mati . . .
Glej, v sveti dom tvoj zlati
pogled uhaja moj.
Kdaj prvikrat pozdravi
te v večni rajski slavi
otrok presrečni tvoj?

V katero šolo ga bova poslala

P. Hugo.

TO vprašanje je za mnoge starše zopet postalo vprašanje dneva. Šole, ki so bile par mesecev kot drevo pozimi, navidezno brez življenja, so se začele pripravljati na svojo pomlad. V par dneh bodo bolj polne mladega življenja kot vsaka druga hiša. A ta šolska pomlad, vsa bujno cvetoča, ne obeta enako bogate jeseni. Iz mnogih šol, na zunaj impozantnih, se jeseni vsipljejo otroci podobni karikaturam, z razbistreno glavo, a z zaostalim srcem. To so publične šole, v katerih ni mesta za Boga in njegovo modrost življenja. Iz drugih, merda na zunaj neznatnih šol, se vali mladina bogatejša po umu in srcu. To so katoliške šole.

Božji Prijatelj otrok.

Že ako imata katoliški oče in mati to pred očmi in se zavedata, kaj sta svojemu otroku dolžna, namreč vzgojo duha in srca za Boga, bo to vprašanje rešeno. Še hvaležna bota, če imata priliko, da ga moreta poslati v katoliško šolo. Žal, ta prilika ni vsem dana. A kateri jo imajo, bi si tega vprašanja niti staviti ne smeli. Katoliški otrok spada samo v katoliško šolo. Starši, ki se tega ne zavedajo, so slabi

kovači sreče svojih otrok, četudi pravijo, da žive samo zanje. Nočem tu poudarjati, kako stroga je glede tega drugače tako blaga mati sv. cerkev. Na nekaj drugega bi rad starše opozoril, preden se otvorijo šolska vrata.

Dobro je vsem znan tisti evangelij o krivih prerokih, ki se bere po cerkvah 7. nedeljo po Binkošti. V njem stoji pisano: "Po njih sadu jih bote spoznali." Te besede veljajo tudi o šolah. Na sadove enih in drugih šol, brezverskih publičnih in katoliških župnijskih, bi starše rad opozoril, da jim bo odgovor na to vprašanje lažji. Spričo teh sadov nič ne pomenijo žrtve, ki jih zahteva katoliška šola. Saj drugače doprinašajo starši mnogo večje žrtve za srečo svojih otrok.

Takozvana laična, ali kot v Ameriki pravimo: publična šola, je nedvomno eden glavnih vzrokov danes tako grozečega in perečega mladinskega problema, ki dela državam toliko morečih skrbi in jim povzroča toliko nepotrebnih stroškov. O tem so vsi, ki se s tem problemom bavijo, prepričani, če jim je tudi vera osebno deveta briga in se celo proti njej bore. Vsaj to priznavajo, da pri mladinski vzgoji za vero niso našli niti približno enakovrednega in enako uspešnega nadomestka. Med evropskimi državami je Francija prva uvedla brezversko laično šolo. Zato je tudi prva začela žeti njene grenke sadove. Prislunimo malo, kako njeni vodilni krogi te sadove ocenjujejo.

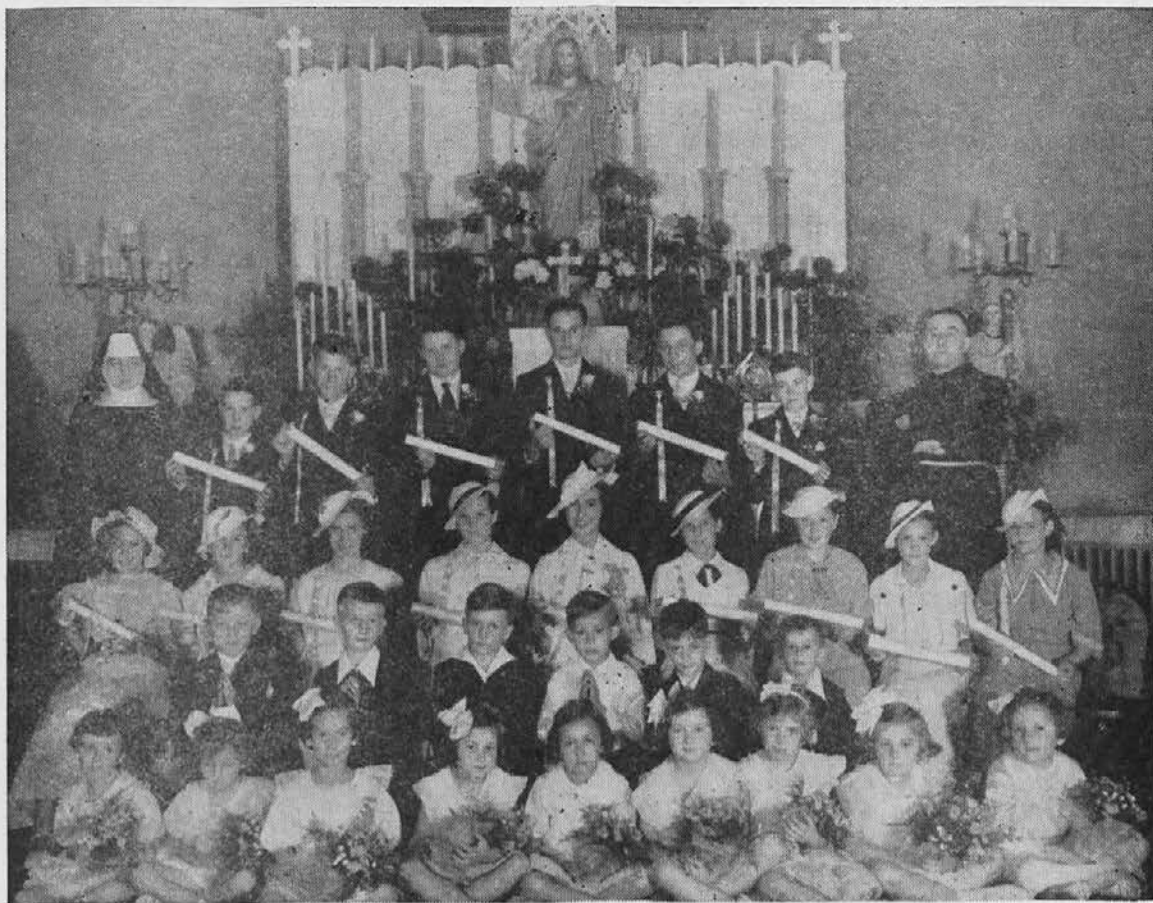
Ko je šla ta setev šele v klasje l. 1882, je Jules Simon v senatni debati izjavil: "Mene starega profesorja je groza ljudskošolske postave, v kateri ni mesta za Boga." Čimbolj je setev brez Boga po francoskih šolah zorela, tembolj so se ponavljale slične tožbe. Skoraj 20 let za Simonom sta se oglasila Deherme in Payot. Prvi je dejal: "Res, mi smo osvobodili duše iz okov verske morale, a nadomestili je nismo. To je velika bolečina našega časa." Drugi pa je izjavil: "Ljudje so katolicizmu hrbet obrnili, a se vidi, da niso našli nadomestka zanj. Nobenega voznika ni več, zato konji sami vodijo voz." Leroy-Beaulieu je dejal: "Že dolgo tega, zlasti kakih 15 let nazaj, smo javni pouk na naših deških in dekliških šolah tako preustrojili, da pomeni samomor naroda."

Najgrenkejši sadovi mladinske vzgoje brez Boga so se pokazali na kriminalnem polju. Statistika je takoj po uvedbi laične šole l. 1831 ugotovila, da je število zločinov poskočilo od 113.000 na 280.000 letno, dasi to ni bila doba

morebitnih drugačnih kriz. Mladina je bila v tem številu tako "častno" zastopana kot nikoli prej. Med leti 1889 — 91 je bilo v Parizu 40.000 dečkov in 13.000 deklic pod 16 leti radi nemoralnosti aretiranih. Samomori med tako mladino so začeli prihajati na dnevni red. Preiskovalni sodnik Guilot je podal izjavo: "Nikakega dvoma ni, da gre porast mladinskih zločinov na račun novotarij na polju javnega poka . . . ker je bila mladina oropana edinega uspešnega protisredstva — versko moralne

ro" 14. nov. 1913 z grenkim sarkazmom takole zbičal laiško vzgojo: "Vse smo laizirali. Bahamo se, da smo zvezde pogasili, vero v nadnaravno zatrli, kraljestvo razuma in neodvisne morale zgradili. Celih 25 let smo za to potrebovali. Če zdaj štejemo zločine mladostnih in otrok, lahko triumfaino zakličemo: Neodvisna morala je zmagala!"

Res je, da ameriška publična šola ni dočela isto kot evropska laiška šola. Ameriška publična šola se ni iz sovraštva do vere ločila

Graduantje in prvoobhajanci pri sv. Roku.

vzgoje." Sodnik Boujeau pa je dejal: "Brezverska vzgoja je brez dvoma glavni vzrok mladinske podivjanosti."

To večinoma niso bili možje vere, ampak moderni prosvitljenci. Govorili so kot trezno misleči domoljubi, ki jim je bil blagor domovine najvišja postava. Celo socialistični poslanec Allard je 1910 v parlamentu pribil: "Ker ste Boga ubili, je legla z njim v grob tudi edino potrebna morala. Kar lepo priznajte . . . Iz otroka 13 let ste napravili apaša, t. j. bandita." In liberalni kritik Gohier je v pariškem "Figa-

od nje. Že od početka sem sta ločeni živeli, ker so posebne razmere tako zahtevale. Zunaj šole sta si prijateljski segli v roke in si priznavali, da sta druga na drugo navezani in morata tvoriti celoten vzgojni faktor. Nasprotno pa je bila v Evropi ta razporoka šole od vere sovražna od strani šole. Zato so se njeni grenki sadovi v Evropi mnogo prej dozoreli kot v Ameriki. Danes pa, ko je Amerika že porabila svoj izvenšolski versko-moralni kapital, ki jo je dolgo vzdrževal na neki tradicionalni morali

višini, njene publicne šole rode prav tako grenke sadove . . .

Le berite, kaj pravijo o tem naši voditelji mladinskega skrbstva, kaj priča naša kriminalna statistika. Nedolgo tega so razni veščaki v New Yorku razpravljali o mladinskem problemu. Vsi so bili edini v tem, da je ameriška mladina v svojem svobodnem izživljanju zavozila na pota, ki morajo njo in narod upropasti, če se ne posreči obrniti je. Pred seboj so imeli statistiko justičnega tajnika Hooverja, ki jim je povedala, da so pri domala poldrugem milijonu zločinov lanskega leta mladostniki z 20% udeleženi.

In vzroki? Več so jih navedli. A glavni so po mnenju Mr. Hooverja: brezverska vzgoja, laiška morala in laiška šola! Dobesedno je takole izvajal: "Dejalo sem nam je: eno šolo otvoriti, se pravi, eno ječo zapreti. Toda niso ravno nešolani tisti, iz katerih izhaja večina mladostnih zločincev. Marveč je treba tole reči: Kaj naj se pričakuje od 20 milijonov otrok, ki hodijo v publicne šole, če je večina učiteljev ateistov in je v njih pod pretvezo neutratitete prepovedano o veri govoriti." Nato pa navaja izjavo protestantskega pastora iz Chicage, ki je javno s prižnice izjavil: "V eni ali dveh generacijah bo vera v osebnega Boga iz Amerike zginila, razen iz katoliških krogov. Greh in zločin v svojem prvotnem pomenu, kot prestopok božjih zapovedi, to sta pojma, ki jih samo še katoličani poznajo. Zdi se, da se edinole katoliška cerkev zaveda nevarnosti, ki grozi deželi brez verske vzgoje."

Da, katoliška cerkev kot celota in ameriška posebej se tega v polni meri zaveda. Njena načela so: Katoliški dom in katoliška šola morata v kompaniji polagati temelj časne in večne sreče v srca naše mladine. Katoliški dom, ki brez nujnega vzroka stopa v kompanijo s publicno šolo, da mu pomaga vzgajati otroke, zida njihovo časno in večno srečo na pesek. Odtod skrb in velike žrtve Cerkve za katoliške šole. Ne zavedajo se pa tega mnogi katoliški starši. Mesto da bi Boga hvalili za tukajšnjo svobodo vere in vzgoje, ki jim omogoča lastne šole, to dobroto odklanjajo in svoje otroke brez resnične potrebe v publicne šole pošiljajo. Tudi bi radi prihranili grenko razočaranje, ki jih čaka.

Kdo je Žena z Detetom?

V. Hkavec, Steelton.

BILO je nekako pred tremi leti v lepi majski pomladi. Delali smo v jeklarni. Delavci smo bili vsak na svojem mestu nekako petdeset korakov drug od drugega. Kadar nismo bili zelo zaposleni, smo radi stopili drug do drugega na prijateljski razgovor.

Stopi k meni delavski tovariš, Amerikanec. Vedel sem o njem, da je veren mož, toda njegova vera je bila pomanjkljiva. Jezusa je imel za Boga, to je res, ali vse dru-

go, kar uči naša vera, mu ni bilo nič. Bil je celo pridigar neke verske sekte. Tu pa tam sem ga bil videl na cesti, kako je ljudi skupaj klical in kar tam pridigal.

Stopil je torej k meni. Ravno malo prej sem bil položil na stolček poleg sebe list Ave Maria. Odprta je bila tako, da se je videla slika Matere božje z Detetom v naročju. Obstal je ob sliki in me vprašal:

“Kdo je ta lepa žena z otrokom?”

“Ali ne poznaš Marije z Jezusom v naročju? S tistim Jezusom, ki ga ti tolikokrat imenuješ?”

Začudeno me pogleda in reče:

“Ali tvoja vera to ženo časti in povišuje?”

“To se razume. Saj ona je prva za Bogom in zato ji gre velika čast in slava.”

“To pa že ni res. Ona je prav navadna žena kot vse druge.”

“Če je tebi to, meni gotovo ni. Toda poslušaj me, Viljem. Ne varaj samega sebe in mene ne skušaj varati. Iz tvojega govorjenja vem, da spoštuješ in ljubiš svojo mater. Pravil si mi, da je stara in bolna. Vendar jo visoko ceniš in zanjo skrbiš. To je jako lepo od tebe. Zdaj si pa misli, da bi te jaz obiskal, videl tvojo mater in te vprašal: kdo je ta nadložna starka? Kajne, če bi te tako vprašal, bi se ti razvnel in bi mi odgovoril: Ne boš tako besedičil v moji hiši. To je moja mati in moji obiskovalci ji morajo pokazati primerno spoštovanje. Zdaj si pa misli, da bi jaz še nadalje dejal: Viljem, ti si pa res čuden človek. Kaj hočeš tu v hiši s to staro žensko, ven ž njo, porini jo na cesto . . . Kaj bi ti storil na take moje besede? Mislim, da bi pograbil metlo in mene pognal na cesto. Tako bi najbrž storil in jaz ti rečem, da bi bilo prav tako. Saj bi jaz ne zaslužil drugega, če bi res tako govoril o tvoji materi, ki jo ti tako rad imaš. Zdaj pa pomisli, Viljem, da si prav za prav ti tisti obiskovalec v moji hiši, ki praviš, da Marija ne zasluži posebne časti. Ti mi hočeš svetovati,

naj jo vržem na cesto. Veš, ona je tudi moja mati. Še bolj je pa Mati Jezusova. To je tisti Jezus, o katerem praviš, da je tvoj Bog. Pred njega boš enkrat prišel, v njegovo hišo boš stopil. Tam boš našel tudi njegovo Mater. Ali si boš upal tudi njemu reči, naj Mater oropa časti in jo vrže na cesto . . . ?”

Moj prijatelj se je obrnil, šel na svojo mesto in ni rekel v odgovor ne črne ne bele. Najbrž je na tistem dolgo premišljeval moje besede. Da bi mu le kaj koristile!

Kaj so nam naše sestre?

P. J. K.

KATOLISKE sestre so nam vzor in predstavnice krščanskega idealizma. Ponižno, siromašno in čisto življenje naših redovnic je najglasnejši protest proti pogubnemu, lahkomišljenemu, posvetnemu življenju današnjega ženstva vobče. Saj vemo, ka je ideal tega posvetnjaškega ženstva: toaleta in ljubimkanje... Katoliška redovnica je takemu ženstvu živa pridiga, ki mu govori: telesna lepota, plesna zabava in čutna ljubezen ni in ne more biti ženi najvišji ideal. Redovnica jim z zgledom pridiga o Bogu, o skrivnih radostih notranjega človeka, o lepoti duhovne popolnosti, o vladanju nad samim seboj. Govori posvetni ženi o čistosti, o požrtvovalni, nadnaravni ljubezni.

Naše redovne sestre so služabnice svete Kristusove ljubezni. Zavzemajo se za sirote, poučujejo mladino, strežejo bolnikom. Kar imajo, je vse za druge. Zase sprejemajo v prvi vrsti križ in nado na večno plačilo. Naše redovnice so gojiteljice krščanskega duha v mladem narodnem naraščanju. Ker so se odpovedale telesnemu materinstvu, so postale duhovne matere premnogim otrokom.

V šolah in zavodih vcepljajo mladini, od najnežnejše dobe ljubezen do Boga, krščansko pobožnost, spoštovanje do starejših ljudi, veselje do dela, siogo, bratsko ljubezen in vse druge čednosti. To dobro seme vzklije v srcih mladine prej ali slej in gotovo ne bo brez sadu. Res! To ali ono dete se pozneje pokvari in zajde na kriva pota. Toda na dnu srca mu tli iskra otroške vere, plamti lučica lepih nauk in zgledov. Ta iskra in ta lučica ga pozneje kdaj pripeljeta nazaj na pravo pot.

Naše sestre so nositeljice božjega blagoslova. Medtem ko svet misli na zemljo in njene navidezne dobrine, žive one neprestano pred Bogom in za Boga. Mnogo molijo, premišlujejo verske resnice, delajo pokoro tudi za druge in so vsak čas pripravljene za žrtve. Z duhom molitve posvečujejo vse svoje delo in s tem prosijo blagoslova božjega tudi drugim, ki sami ne mislijo na to, da se zastonj trudi na svetu, kdor se trudi brez misli na Boga.

Naše sestre so učiteljice lepote in pravega okusa v javnem bogoslužju. Kjer imajo sestre, tam naše cerkve cveto v snažnosti in ličnosti. V takih cerkvah odmevajo lepe pesmi in se vrše impozantne ter dostojne procesije. Po njihovih gojencih in gojenkah prihaja smisel za snažnost in lepo urejenost tudi v domače družine.

Naše redovne sestre so nepretrgana obramba katoliške cerkve. Saj je dejal naš Gospod: "po njihovem sadu jih boste spoznali." Same so polne božjega duha, zato ga dajejo tudi drugim. To je tisti božji Duh, ki dela vse dobro v Cerkvi, pa se pri svojem delu v obilni meri poslužuje ravno naših sester, da dosega z njihovo pomočjo svoj veliki cilj in namen.

To so torej naše redovne sestre. Težko, da bi si upal kdo ugovarjati in reči: to so lepe besede, v resnici pa ni tako. Težko, pravim. Čudno pa je, da kljub temu tako mnogi katoliški starši naše katoliške redovne sestre zaničujejo . . .

Ali sem preveč zapisal? Kdo jih pa zaničuje, bi me utegnil kdo vprašati. Odgovarjam, da jih zaničujejo vsi tisti starši, ki brez prave in resnične potrebe pošiljajo otroke v publične šole, namesto da bi jih pošiljali k sestram. Da, to je resnično zaničevanje! Kaj pomaga vse spoštovanje do sester, kaj pomagajo vse lepe besede in priznanje njihovem delu, če pa ne storiš

poglavitnega, za kar te sestre prosijo. In sestre te prosijo v prvi vrsti za to, da jim daš v vzgojo in pouk svoje dete. Ti pa menda še naprej po svoje govoriš češ, sestre so že dobre, moj otrok bo pa le hodil v šolo tja, kjer ni sester . . . Če nimaš pred Bogom in Cerkvijo zares velikega vzroka za tako ravnanje, ti moram še enkrat povedati, da si prav grd zaničevalec naših sester . . .

Podpirajte torej sestre na vse načine, kar najbolje morete, na vsak način pa s tem, da jim zaupate svoje otroke in jih pošljete v njihove šole!

V SPOMIN

pete obletnice smrti

MRS. SCHNELLER V BROOKLYNU.

Bila je naša mnogoletna vrta zastopnica

Bog ji povrni vsa dobra dela.

Priporočamo jo v molitev.

MOJI MALI

Šolska sestra.

PRED leti je Ksaver Meško opisal svoje male. Mojstrsko, kot samo on zna, seveda. Nisem še bila takrat učiteljica in ko sem prečitala to črtico iz šolskega življenja, se mi je izvilo iz srca: O, ko bi mogla tudi jaz postati vrtnarica nežnih lilij, čistih otroških duš! Dolga je bila pot do cilja, a na posled se mi je vendar izpolnila goreča želja. V meni je pelo in vriskalo od sreče! Učiteljica sem! In nikoli se še nisem kesala, da sem sledila božjemu klicu v stan, ki se mi zdi nad vse vzvišen. Iz dneva v dan ristem v večjo zadovoljnost. Saj ni čudno! Ko pa je vendar moj drobiž tako interesanten! Hočete, da vam ga naslikam? Morda vas bo zanimalo.

Kakšni so moji mali? Saj ste že videli, gredo pisanega cvetja, med katerim zvedavo kuka v dan kakšen plevel. Taki so moji mali in moja naloga je, da iz dneva v dan prilivam nežnemu cvetju in izrujem plevel, kakoh hitro ga opazim.

In z zvezdami posuto nočno nebo ste tudi že videli: Kot zvezdice so oči mojih malih. Kadar vseh teh osemdeset zvezdic v vdanosti in ljubezni zažari vame, ne bi menjala z nobeno kronano kraljico. O, koliko lepega čitam vsak dan v otroških očeh! Vidim v njih čistost srca — sijaj neba se prelija v njih. Često se ukreše v njih iskra ponosa ali šine v nje žarek sočutja. Tupatam vzplapola v njih kres škodoželjnosti — hitro ga pogasim s primerno opazko. Kadar se pa zabliška v njih tema, jeza, razposajenost, treba pa z vso municijo v boj, prav za prav v dvoboj, in človek ne sme odjenjati, dokler ni zmaga dobljena. In v otroškem očesu zopet odseva košček neba.

In srčeca mojih malih? Kot iz voska so, vsa dovzetna za dobro. Poljubno lahko rišete vanje podobo božjo — a to delo je često otežkočeno, ker včasih dom zabriše marsikatero potezo, ki je neizogibno potrebna umetnji otrokove duše. Kako to boli srce vzgojiteljice! To je velika kaplja pelina v kupo učiteljskega poklica.

Moji otroci so po srcu še vsi Slovenci. Slovensko pesem ljubijo in če jo slišijo le parkrat, jo že znajo. Rišejo vsi radi in če je hiša taka, kot bi ravnokar prestala najhujši potres, je vendar mladi umetnik neizrečeno ponosen nanjo. Katekizem in zgodbe sv. pisma sta najljubša predmeta mojih malih. V tej pol uri, ki je posvečena tema predmetoma dnevno, nikoli ne zasačim nepazljivcev. — Zemljepisje! Oh, boy! Po razredu zašumi od veselja — sonce zasije, hitro pod klop po knjige! — Slovnic! Sonce se skrije, v obraze se zarišejo poteze mučenikov, prav počasi vlečejo moji mali učenjaki knjige izpod klopi. Smeh me sili! Da spremenim situacijo, zapovem odpreti knjige na določeni strani. Game! O, to pa, to! Novo življenje, obrazi zopet zažare! Vsak hoče biti prvi sedaj. — Računstvo! Parkrat na teden imamo tekme pri tabli najboljši z najboljšimi, počasni proti počasnim. Eden je "umpire", ki vestno zapisuje "score". Kako razburjenje, kaka napetost, nepočakanost! Pristaši obeh strank si grizejo ustnice, si od veselja manejo roke, če njihova stranka zmaguje. Gorje mu, kdor bi hotel samo malo kam poškilliti ali celo prepisati! Kako ogorčenje — protest! In ko je naposled zmaga ene stranke dobljena, navdušenja ne konca ne kraja. Pri takih tekmah ni niti enega zaspanca, vsi slede računom na tabli, da bi vjeli najmanjšo napako nasprotni stranke. Otroci se navadijo samostojnega hitrega dela. Pedagog — starokopitnež, bi morda dejal: Disciplina trpi! Disciplina? Nič! Pod disciplino razumem jaz to, da vsi delajo, se vsi zanimajo, vsi pazijo.

Želite morda, da vam predstavim nekaj posameznih mojih učencev? Tisti mali tamle v prvi klopi pri vratih je Willie. Le pogledjte njegove kot noč črne oči — vsa otroška navihnost se je vjela v njih. Ves živahen je Willie, najboljši računar, čita z lepim naglasom, a jezik mu gre kot raglja. Tudi takrat, ko bi ne smel... Če mora kdaj "sedeti", pa naš junak pretaka krokodilove solze, ki bi omečile najtrši kamen. Kar zatajiti moram svojo naravo, da me slani veletok Willijevih solz ne zma-

ga. Slikar-umetnik Willie menda ne bo. Skoro pri vsaki črti prosi moje pomoči in vse zamaže. Za Božič sem mu izrezala lepo cerkvico in nekaj smrečic — vedela sem, da bi sam ničesar ne napravil. Moral bi bil smrečice in cerkev tako prilepiti, da bi dobil lepo pokrajinsko sliko. Ostali otroci so sami izrezali cerkvice in smrečice iz papirja in vsak jih je razvrstil tako, da sem bila res vesela njihovega dela. Pa moj Willi? Cerkvico postavi nekam v zrak in smrečico zapiči z vrhom v zemljo, korenine so pa žalostno štrlele proti zimskemu nebu. Nisem vedela, naj se jočem ali smejem. Obesila sem Willijevo umetnijo k drugim — ves božično razpoložen jo je zrl z občudova-

njem. Kaj mu je bilo mar hihitanja, ki je šlo na račun njegove slike!

In Edie? Sama nervoznost ga je. Marljivo se uči, vse zna, vem, a ko ga pokličem, je kot izgubljen. Roke se krčevito oprijemajo naramnic, ki so zavoljo tega že vse raztegnjene. Beseda se mu zatika, kar ne more na dan. Siromak — se mi smili! Ko pa je končana recitacija, še parkrat prav krepko povleče hladno naramnico, si oddahne, se ozre po razredu in

ves olajšan sede. Mučeništvo je zaenkrat prestano! Pa kako vam je ta malček praktičen! Želela sem ga razveseliti s tem, da bi tudi on sodeloval pri šolski prireditvi. Par dni sem se mazala z žavbo potrpežljivosti in ker Edie le ni jenjal pred njim korakajočemu tovarišu stopati na pete, sem ga vzela iz vrste in mu povedala, čeprav zelo težko, da ne bo "igral". Prav nič mu ni bilo hudo. Še vesel je bil in je dejal mami: Mi vsaj za kapo ne bo treba plačati . . .

Frankie je Edijev sosed. Razlika med njima kot noč in dan. Cel flegmatik je Frankie. Če se mu posreči, da zna nalogo, je vesel, če ne, si pa tudi ne dela težkih ur. Nikoli se ne razgreje, samo povestice zelo rad poslušša in vesel je, če ima priložnost, da jih sam pripoveduje.

Ves drugačen je Billie. Živ kot iskra, sto procenten klepetlač, dober učenec in — velik strahopetec! Boji se strahov in ne morete mu v glavo vbiti, da je strah v sredi votel in okoli ga nič ni. Po zimi, ko se kmalu stemni, je Billie angelček — boji se biti "zaprt". Če se pa le kdaj zgodi, da mora po šoli delati pokoro s pisanjem, vam Billie tuli kot bi ga deval iz kože in s povzdignjenimi rokami prosi, da bi smel domu. Glavno pri tem je, po mojem mnenju, da se za malega kršitelja šolskih postav doma šiba namaka. Je pa le življenje tudi za male včasih bridko . . .

Frank, tisti debeluharček v predzadnji klopi, ima pa menda od Boga dano nalogo, da me vadi v potrpežljivosti. Tako je počasen! In tako poredko se mu kaj posveti v glavi. Pa je kar zadovoljen sam s seboj. Takole se je ocenil neki sestri na vprašanje, kako mu gre v šoli: "Nisem eden najboljših, je več takih, ki so veliko bolj zabiti kot jaz! Mislim, da sem ravno prav." Ker ima dobrega očeta in skrbno mater, bo še nekoč kaj iz njega. Prezident menda ne bo, a so drugi poklici tudi spoštovanja vredni.

Tale moj Silvester je pa original — ne vzdrži četrt ure pri miru. Zdi se, da je narejen iz smeha — usta, ušesa, oči odsevajo smeh. In čistega obrazka ne more ohraniti. Kakor hitro pogleda na igrišče, je že ves progast. Bog je temu dečku nasul talentov na izbiro — samo risarskega je menda pozabil pridati. Ves poln ambicije je ta dečko — zmiraj hoče prvi končati delo. Če se mu posreči, zmagoslavno dvigne roko in naznani glasno: Končano! Kaj

se on briga za poglede zavisti, ki ga zadevajo od vseh strani. Njegova samozavest ga često strmoglavi s prestola, ko pri skupnem popravljanju naloge najdemo, da ima več napak ko

tisti, ki so manj nadarjeni, pa počasi delajo. Povesi glavo in skušam mu vtepti vanjo, da naglica ni nikoli prida. In sedaj je postal Silvester ministrant! Pomislite! To je pa taka odlika, taka čast, da je mi navadni zemljani kar razumeti ne moremo — samo dečkova fantazija menda more prodreti vanjo. Samo eno greni njegovo srečo — težke mašne knjige še ne more prenašati. Še tista lažja za mrtvaške maše mu da mnogo napora in na prste mora stopiti, da postavi stojalo na oltar. In mislite, da vam je že kdaj napravil pri oltarju napako? Kaj še! Vse gre kot po "žnorci" in najbolj zavistno oko součenca ne more najti kaj takega, kar bi vrglo malega junaka iz ministrantovskih nebes. Ko je prvič prišel po končani sv. maši v zakristijo, sem ga v znak zadovoljnosti malo potegnila za uho — in sončni obraz je zažarel še bolj. Mislite, da bi bilo božanje bolj na mestu? Nikoli! Saj veste, kakor hitro zna deček sam zlesti v hlače, se smatra za moža in božanje ima za žalitev svoje moške časti. Bog ve, kaj bo iz tega otroka, se često vprašam. Morda duhovnik? Kdo ve? Veliko

je ležeče na mami. . . . Naj moli zanj! Naj mu izprosi poklic, v katerem ga hoče imeti Bog.

O, tale Janez — ta vam je modrijan! Že 9 let hodi v šolo, pa je komaj do četrtega razreda priplezal na lestvi uspeha. Knjige in vse, kar je z njimi v zvezi, mu nič kaj ne diši — in tolikokrat kar na lepem zaspi. Menda se mu zdi že vse skupaj preneumno. To večno ponavljanje! Za učenje res ni, za delo pa zna prijeti in bo gotovo nekoč uspel. Bavi se izven šole s čiščenjem čevljev. Sam si kupuje obleko in čevlje in kadar ima kaj novega, pride v klop pred mene — ob nedeljah — drugace ostane zadaj z očetom. To pomeni, da priča-kuje pohvale, kako zna kupiti in izbrati. No, besede niso drage in če morejo vlti novega poguma v otroško srce, ne štedim ž njimi. Velikokrat prideva v šoli navzkriž, pa se vedno pobotava — in ker me menda kljub vsemu malo "obrajta", mi je za Valentine Day kupil veliko čokoladno srce. Ves razred se je veselil, da se je Janez tako izkazal, in v triumfu so ga otroci spremili ven po ganljivi poklonitvi dragocenega darila.

(Konec prihodnjič.)

MODERNA MAGDALENA

P. Hugo.

NODERNIH Magdalen na potu greha je brez števila. Takih, ki bi sledile Magdalenam na pot pokore, je sorazmerno malo. Mimo navadnih Magdalen grešnic in spokornic gre svet, ne da bi postal. Kadar pa kaka Magdalena grešnica svetovnega slovesa zapusti široko cesto in šumno družbo, ki jo je oboževala, in se pojavi kot spokornica na ozki poti, tedaj so njeni nekdanji oboževalci kar iz sebe. Njen preobrat jim je zagonetka, ki ji ne vedo rešitve, ker jim je milost, edini ključ do njene rešitve, deveta dežela.

Pred tako zagonetko je l. 1917 postavila svoje nekdanje oboževalce, katerih je bilo po vsem svetu legijon, pariška gledališka zvezda svetovnega sija in slovesa, Eva Levalliere. To ime si je privzela kot oder-ska umetnica. Njeno pravo ime je bilo Evgenija Fenoglio. Dasi to ime kaže italijansko pokolenje, je bila rojena Francozinja. Dne 1. apr. 1866 je zagledala luč sveta v Toulonu. Njenemu očetu je radi ljubosumnosti često do norosti zavrela kri. Ob nekem takem napadu je pograbil samokres in ženo ustrelil. Tudi na hčerko Evgenijo je že pomeril, a je v zadnjem trenutku skočila skozi okno in se rešila. Nato je ponoreli oče še sebi pognal kroglo v glavo...

Kam naj se dvajsetletna Evgenija sirota obrne? Že prej je sanjala sladke sanje o gledališki slavi, ker se je zavedala svojih naravnih darov. Namerila je pot v Pariz, tej slavi naproti. Tam so hitro spoznali njene speče vrline za ta poklic. Sanje so polagoma začele prehajati v resnico. Leto za letom je imela kot igralka in operna pevka širši krog občudovavcev in oboževavcev, dokler ni l. 1908 dosegla slovesa prve gledališke zvezde tako razvajanega

Pariza. Kadar je bilo njeno ime na repertoarju, je vse skupaj drlo in se ji ni moglo naploskati.

Pariški dramatik so pisali igre nalašč zanje. Najvišje plemstvo jo je posečalo na njenem razkošnem stanovanju. Vabljenam je bila na večerje v najimenitnejše kroge. Tudi kronane glave so se ji klanjale in ji izražale svoje občudovanje. Vročekrvni italijanski značaj in tolika slava sta ji zmešala glavo in srce. Zavozila je v moralne nižine pariškega življenja. Postala je Magdalena grešnica.

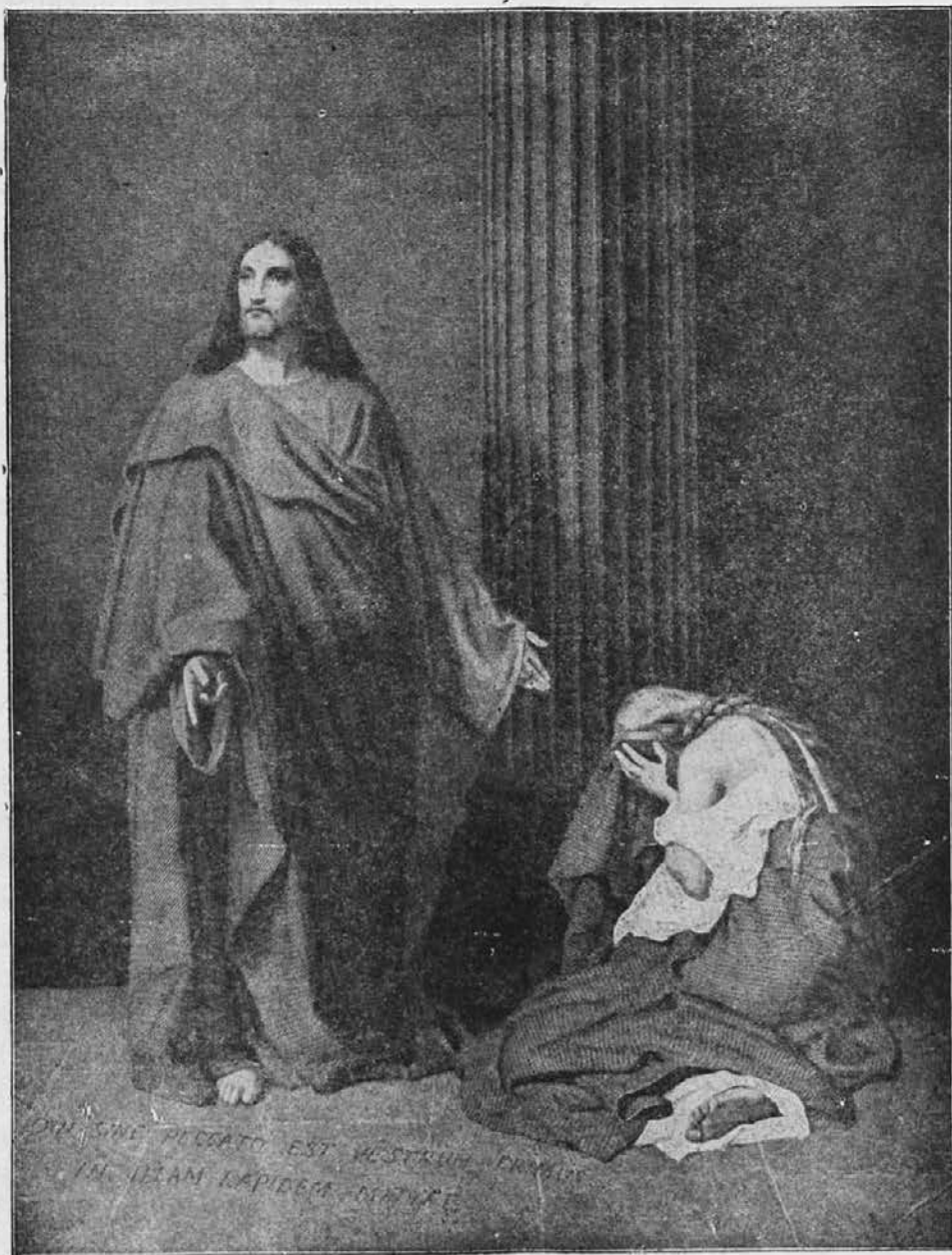
Težka bolezen in tvegana operacija sta jo l. 1911 pritirali na rob groba. Sreča zanje je bila, da so jo katoliške sestre negovale. Ob njihovi, požrtvovalni, posvečeni ljubezni se je tudi njej začel lahno kot iz dalje oglašati potopljeni zvon vere. Toda ko je začutila, da se ji življenjske moči vračajo, je zopet zamašila ušesa njegovim vabečim glasovom. Komaj je zdrava zapustila bolnišnico, je zopet zavila na prejšnja pota grešne Magdalene. Nekaj pa je nesla s seboj, neko v globini srca tlečo nezadovoljnost s takim življenjem. Nikoli več poslej ga ni uživala z resnično sladkostjo. Kadar je nastavila čašo opojnosti na usta, se ji je toliko bolj zastudila, s čim večjo naslado jo je praznila.

Nekoč je duhovniku v Chanseaux, ki je bil pozneje njen dušni voditelj, to kar odkritosrčno priznala. Dejala je: "Sredi svojih največjih uspehov sem se vtapljala v neko nedopovedljivo žalost, ki sem ji morala večkrat s solzami dati duška." Da, ta notranja bol srca se je nekoč stopnjevala do obupa nad življenjem. Gostovala je v Londonu in žela prave triumfe. A komaj so se burne ovacije, ki jih je bila deležna, malo polegale, se je neopaženo zmuznila v gledališki park ob reki Themsi, da bi bila sama s svojim krvavečim srcem. Ker se kar ni dalo potolažiti, se je že nagnila preko obrežne ograje, da bi v hladnih valovih poiskala leka njegovim ranam. Le neki

svareči notranji glas jo je odvrnil od tega usodnega skoka.

Ta svareči glas je bila milost božja, ki ji je sledila in jo snubila, dokler je ni l. 1917 končno zasnovala in premagala. V maju istega leta je z ravnateljstvom nekega prvo-

razrvana, se je hotela prej zunaj na deželi nekoliko umiriti in okrepiti. Najela si je tih podeželski gradič La Porcherie. Nekega dne se je slučajno sešla s krajevnim župnikom in se spustila ž njim v pogovor. Župnik je kmalu spoznal, da govori z navdu-

Spokorna Magdalena pri Jezusu.

vrstnega pariškega gledališča podpisala pogodbo za gledališko turnejo po Združenih državah Severne Amerike. Ker je bila od burnega velikomestnega in gledališkega življenja ter notranjih bojov živčno precej

šeno spiritistko. Bolj šaljivo kot resno ji pravi: "Kot vidim, gospodična, verujete v hudobnega duha. Čuvajte se, da ne pridete kedaj naravnost ž njim v stik!"

Kar sapo so ji zaprle te besede. Poslo-

vila se je in se molče vrnila proti gradu. Tisti dan in tisto noč je divjal v njenem srcu srdit dvoboj med grehom in milostjo. Zmagala je milost. Sledeče jutro se je zglasila pri župniku s željo, da bi se zopet enkrat spovedala in pristopila k sv. obhajilu. Ta prošnja je župnika tako osupnila, da ji sprva ni hotel verjeti. Je mislil, da se šali. Ker jo je z vso resnostjo ponovila, ji je bil kajpada takoj na razpolago. Povest njene duše, ki jo je drugi in tretji dan še dopolnila, je bila zakopana v srce božjega namestnika. Le to ve zgodovina še povedati, da so duhovniku še čez leta ob spominu na njeno spoved solze ginjenja zai-grale v očeh. "Nikoli ne bom pozabil," je izjavil, "tistega prizora. Ta ubogi otrok se je pretresljivo jokal in tresel kot trepetlika. Bal sem se, da bo omedlel." Eva je zapuščala spovednico kot svetopisemska Magdalena hišo farizeja Simona, kjer je z lastnimi solzami umila Jezusu noge in jih otrla s svojimi lasmi. Tudi njej je veljalo Jezusovo zagotovilo: Odpuščeni so ti mnogi grehi, ker si mnogo ljubila!

Da je res postala druga Magdalena spokornica, se je takoj očitno pokazalo. Prej tako razvajena dama, živeča v vsem udobju in razkošju, po katerem so zlasti gledališke zvezde znane, je poslej vsako nedeljo peš premerila tri četrt ure dolgo pot iz svojega gradu v župno cerkev, da zadosti nedeljski dolžnosti. Še tako slabo vreme je ni nikoli zadržalo. Vsako nedeljo je tudi pobožno prejela sv. zakramente. In ko je okusila, kako sladek je Gospod, je kmalu postala vsakdanja obhajanka.

Ker je hotela na celi črti obračunati z dotedanjim življenjem, se je takoj odpovedala odru, pozorišču njene slave, pa tudi vzroku njenega propada. Tako je pa tudi pretrgala vsako zvezo z družbo, v kateri se je dotlej gibala. Odpovedala se je vsem prijateljem in oboževavcem. Njihova pisma, v katerih so ji delali poklone in jo prosili nadaljnje naklonjenosti, so ostala neodgo-

vorjena. Obiske je odločno odklanjala. Gledališko ravnateljstvo, s katerim je bila sklenila pogodbo za ameriško turnejo, jo je opozarjalo na obveznost, pošiljalo njene kolege in kolegije v boj, grozilo s tožbo. Vse zaman!

Nato je pa pariška javnost zvedela, da svoje ljubljenske Eve Levalliere ne bo več videla na odru. V interesiranih krogih in časopisju so se začele pojavljati razne fantastične vesti, kaj se je ž njo zgodilo. Nekateri so vedeli povedati, da je osumljena špijonaže, drugi da so jo zaprli v samostan, tretji, da je postala žrtev umazane gledališke politike. Zopet drugi so zvedeli iz "dobro poučenega vira", da se je nekaka olupševalna kura, kateri se je podvrgla, izjalovila. Iz enakih "verodostojnih" virov so nekateri zajeli, da je malone oslepela in finančno bankrotirala. Najnedolžnejša je bila še govorica, da se je iz umetnikom lastnih kapric umaknila z gledališkega odra. Le pravega vzroka ni nihče vedel, oz. ni hotel vedeti. Eva je radi teh marenj duševno mnogo trpela, a je junaško stopala po začrtani poti.

Tudi razočaranja, ki jih je na svojih novih potih doživela, je niso spravila s tira. V službi sveta je bila vsaka njena najmanjša želja izpolnjena. Vse si je štel v čast, če ji je moglo kako uslugo storiti. V službi Boga so bili domala vsi njeni lepi načrti prekržani. Hotela je ustanoviti otroško zavetišče in posvetiti svojo ljubezen otrokom. Ni ji uspelo. Kot bolniška sestra je odšla v afriški Tunis, da se tam žrtvuje za Boga in bližnjega. Njeno zdravje tega ni zdržalo. Vrniti se je morala. Potrkala je na nešteto samostanov raznih redov in prosila sprejema. Povsod so jo odklonili. Končno jo je tretji red sv. Frančiška sprejel v svoje okrilje.

Lahko je ponosen nanjo. Otroška vedrost, ljubezen do križa, do uboštva in ubožcev, to so bile njene značilne poteze kot pri sv. Frančišku. Ko ji je neki posla-

nik pri francoski vladi brzojavil, da bi se rad sestal z njo, mu je odgovorila: "Sprejem nemogoč. Nujno mi pošljete 10.000 frankov!" Z obratno pošto je prejela zaželjeno vsoto. A je ni porabila zase. Vsa se je takoj raztočila med njene ljubljence ubožce. Ob drugi priliki ji je bilo prineseno na mizo pokvarjeno jajce. Svoji prijateljici, s katero je skupaj obedovala, je jajce v roki držeč, dejala: "Ko bi bilo ti nekdaj tako priromalo na mojo mizo, bi se ti bilo zgodilo kot onemu slabo pripravljenemu piščancu pri neki pariški slavnostni pojedini. V stekleno steno je frčal. A zdaj nismo več tisti!" Nato je zamižala in použila pokvarjeno jajce.

Njeno premoženje je bilo vredno stotisoče frankov. V Parizu je imela hišo, cenjeno do pol milijona frankov. Njena garderoba najdragocenejših oblek — saj je samo njen plašč predstavljal cel kapital — je bila velika vrednost zase. Potem pa njeni dragulji, nakitje in dragoceni darovi, ki jih je bilo za cel muzej. Toda kot hčerka se-rafinskega ubožca je polagoma vse to poprodala in naložila pri svojih ljubljenih ubožcih. Revno se je oblačila in pri tem prav nič na to gledala, kaj moda pravi. V protest proti ženski modi visokih peta je začela nositi nizke pete na obuvalu, čeravno so se ji radi tega mehurji naredili. Njeno stanovanje je bilo skrajno ubožno. Še ponoči je hotela delati pokoro. V najhujšem zimskem mrazu je imela le eno volneno odejo.

In vendar je bila neprimerno bolj srečna v svojem časnem uboštvi in duhovnem bogastvu kot prej v časnem bogastvu in duhovnem uboštvi. Čujmo njeno lastno izjavo: "Slavo, uspehe, nasladnosti sveta vse vrste dobro poznam. Uživala sem jih. In kaj mi je ostalo od njih? Nič drugega kot globok stud. Nečimernost čez nečimernost!" Ko se je nekoč slučajno sešla s svojim bivšim gledališkim ravnateljem Robertom de Flersom, mu je ob slovesu de-ja-

la: "Povejte svojim prijateljem, da ste se pravkar sestali z najsrečnejšo ženo na svetu!" Ker je to srečo privoščila tudi drugim, je veliko molila za svoje bivše oderske kolege in kolegince.

Zadnja leta svojega spokornega življenja je preživela v samotni gorski vasi Thuillieres v Vogezih. Tam je hirala na mučni bolezni, ki jo je prinesla iz Afrike. Veliko je trpela, zlasti poslednje mesece pred smrtjo. A vse je z občudovanja vredno vdanostjo prenašala in neprestano zdihovala: Naj bo za moje grehe! Dne 10. jul. 1929 so se ji kalvarijske ure iztekle. Skoraj do zadnjega trenutka je bila pri zavesti. Ko je njen duhovni voditelj videl, da se ji angel smrti bliža, je začel moliti litanije za umirajoče. Do konca jim je sledila in tiho odgovarjala. Nato je kot zamaknjena vprla pogled v križ. Potem še en pogled, poln hvaležnosti, na duhovnika, ki je molil: Odpotuj, krščanska duša... in zavesa večnosti se ji je odgrnila. Bolestne poteze izmučenega obličja so se prelile v lahen usmev, kot da je čula Gospodovo pohvalo: Drugo polovico svoje življenjske drame si izvrstno igrala! Pridi po plačilo! —

ROMANJE Z MARELO

Johana s Hriba.

ČERAJ smo bili na pikniku tam pri jezeru na svežem zraku. Jaz sem žena pri 64 letih, torej že blizu groba. Ko sem bila mlada, sem bila rada vesela, zato pa še v starosti tu pa tam katero zaklatim. Moj mož še vedno dela v tovarni. Kadar dela od treh popoldne do enajstih ponoči, čakam nanj, da mu prinesem svežega piva, ker pride zelo žejen domov. In tako sedim tukaj na vrtu sama v popolni tihoti in čakam. Pa mi uhajajo misli na dneve, ki so minuli... Bili so dostikrat žalostni, dostikrat pa tudi veseli.

Sedaj pa k mareli in romanju!

Ko sem bila stara 18 let, smo se domislile jaz in štiri moje prijateljice, da pojdemo na

božjo pot. Bile smo vse enako stare in tudi enako pametne . . . Naredile smo načrt za romanje z marelo v roki z Vrhniške na Sveto Goro pri Gorici. To je dolga pot, ne vem, koliko bi to bilo v ameriških miljah. Seveda smo se namenile, da prehodimo vso pot peš.

Ne vem, zakaj so se ljudje tako zelo zanimali za nas, ko se je razvedelo, kaj nameravamo. Nekateri so nas strašili češ, vse življenje ne boste prišle peš na Sveto Goro!

"Ve pa, ve! Ste ravno prave. Do Logatca mogoče še pridete. Tam boste omagale in to bo vaša Sveta Gora!"

In drugi so dejali:

"Čez Hrušico hoditi peš je nevarna reč. Tam okoli se klatijo roparji in so že dosti ljudi pomorili . . ."

Me pa gluhe . . . Bile smo kakor pravi pesem o tistem jagnjetu:

Mlado jagnje, lepo belo
gre za materjo veselo itd.

Tretjo nedeljo po binkošti je na Sveti Gori kronanje Matere božje. Prejšnjo soboto popoldne smo odšli od cerkve sv. Pavla na Vrhniški. Pravim, da smo odšli, ker nismo bile več same dekleta. Luka Medved, precej starejši od nas, je bil tako previden, da nas ni hotel pustiti samih. Šel je z nami za varuha. Ta Luka je bil pozneje na Brezjah na Gorenjskem za brata pri frančiškanih.

Dobro je šlo in brez težav smo prišli do Hrušice. Molče smo šli preko nje, strah nas je bilo in le z rokami smo si dekleta dajale znamenja. Bila je taka samota, vsenaokoli gozd, pa tudi še temno v zgodnjem jutru. Kmalu pridemo v Podkraj. Cerkev je bila že odprta in romarji smo vstopili, da smo eno zapeli pred oltarjem.

Potem smo nadaljevali pot. Malo doli pod cerkvijo se Luka zdrzne in zavpije:

"Hoj, dekleta, marelo sem pozabil v cerkvi!"

Ubere jo nazaj proti cerkvi po marelo. Me smo se seveda ustavile in gledale za njim. Ivanka zakliče:

"Luka, saj imaš marelo pod pazduho!"

Res jo je imel in nehal teči. Čeprav smo bile lačne in žejne, smo se na ves glas smejale in še vriskati smo začele. Dokler je bila zemlja še hladna, smo si tudi koračnice zapele, da smo laglje hodile. Tudi Luka je pomagal. Proti Ajdovščini je bila zemlja že razgreta in takrat smo začele pešati. Starejša sestra vpraša mlajšo:

"Francka, ali si že zelo trudna?"

Nič odgovora . . .

Pogledam jo in vidim, da ji teko solze po licih. Francka je bila rahlega zdravja in je potihem jokala. V Ajdovščini smo morale najeti voznika, da nas je potegnil do Gorice. Na vozu smo se sezule, da bi se nam noge odpočile. Radovedno smo si ogledovale lepe kraje. Po hišnih oknih smo videle mnogo vencev in rož v čast sv. Janezu Krstniku. Tam okoli so lepo praznovali ta praznik.

V Gorici se ustavimo pred cerkvijo sv. Ignacija na Travniku. Hotele smo si obuti čevlje, pa oh, čevlji premajhni, noge predebele . . . Prsti so nam bile zatekli, tu pa tam že malo krvavi. Kaj pa sedaj?

O, mati premila, daleč od doma, beseda "peš" pa tudi nekaj pomeni! Kako se nam je godilo? Pač nič drugače kot — žalostno je bilo! Ni drugega kazalo kot v eno roke čizme, v drugo marelo, pa naprej! Bose smo prav po tistem še vstopile v cerkev. Bila je zelo lepa. Potem pa naprej po trdem tlaku, dokler ga je kaj bilo. Ampak tlak je bil vroč od sonca, da smo si skoraj opekale podplate. Toda noge so se nam tako omehčale, da smo se mogte zopet obuti. Spet je šlo dalje.

Ob Soči.

Ko pridemo do Soče, se postavimo v vrsto in se zagledamo v to lepo reko. Ivanka stopi na skalo in prične deklamirati lepo Gregorčičevo pesem "Soči". Bil je prav ganljiv prizor...

Potem pa naprej v goro, kar po bližnjicah. Ko pridemo do tistih stopnic, zaslišimo zvone-

nje z Gore. Takrat nas je minila vsa utrujenost. Kakor na perotih nas je neslo naprej do cilja. Ko vstopimo v prekrasni hram božji, smo se od veselja zjokali. Ostali del dneva nam je minil večinoma v cerkvi, kjer smo opravljali svoje romarske dolžnosti. Mislim, da smo si do večera dovolj zaslužili dober počitek v prenočišču.

Sveta Gora pri Gorici.

Drugo jutro smo bili že zgodaj na nogah. Privoščili smo si v polni meri užitek prekrasnega razgleda z gore. Tisti dan so bili na gori tudi nadškof iz Gorice in veliko dijakov. Med tem, ko smo občudovali razgled, smo opazili, da se nam bliža procesija z veliko zastavo. Bili so romarji iz Kanala, prav veliko število. Tedaj stopi iz cerkve duhovščina tudi z lepo cerkveno zastavo in sprevod gre romarjem naproti. Ko sta prišli zastavi skupaj, sta se pričeli objemati tako, da sta prišli podobi obeh zastav skupaj in je bilo videti, kakor da se poljubujeta. To je bilo nekaj milega za pogled.

Nato smo šli vsi skupaj k škofovi maši. Peli so dijaki iz Gorice, moški zbor. Krasno so peli. Pozneje smo pri eni maši tudi mi peli, namreč vrhniški romarji. Hvalili so nas, pa ne po zasluženju. Me smo bile vse enako oblečene in smo se vedno skupaj držale. Zato smo kmalu začele vzbujati splošno pozornost in so nas venomer spraševali, odkod smo. Bili so pa z nami zelo prijazni. Med tistim ljudstvom smo se počutile kakor doma in nič nas ni skrbelo, da bi se nam utegnilo kaj žalega zgoditi. Tudi če bi se bilo kaj neprijetnega zgodilo, ti naši rojaki bi nas bili gotovo z vsem preskrbeli.

Okoli desete ure dopoldne smo se spustili navzdol po strmini in svetogorska bazilika je ostajala vedno bolj za nami. Namenile smo se na Kostanjevico pogledat tiste rakve pod samostansko cerkvijo. Spominjam se lepih vencev in kron na rakvah, pozabila sem pa, katera visoka rodbina je bila tam pokopana.

Ustavile smo se se v uršulinskem samostanu za obisk pri moji ljubljeni sestrični, ki je bila pozneje častita mati Kristina Križaj. Takrat sem jo prvič videla v nunski obleki in sem je bila zelo vesela. Tudi ona mene. Bila je rojena v Ljubljani in je že kot majhna deklica izgubila starše, ravnotako kot jaz. O, kako se taki otroci brez staršev ljubijo, ko malo odrasejo in se po daljšem času zopet snidejo!

No, potem smo šle na vlak in hajdi nazaj na Vrhniko! Ta pot je bila seveda lahka in kratka, pa mnogo mnogo manj zanimiva kot prva. Saj nismo na vlaku takorekoč ničesar doživele.

Doma pa — ali mislite, da smo se postavljale po hiši, češ, pa ste nam to in to prerokovali? Nič takega! Samo eno reč smo naredile: marelo v kot, me pa spat! In potem smo spale, spale, spale — — —

MOJA POVEST

Marica iz Doline.

V JULIJSKI številki Ave Marije je bila povabljen Ančka iz Doline, da bi po zgledu Johane s Hriba kaj napisala v ta nas vsem priljubljeni list.

Dovolite, da se jaz oglasim na tisti klic, čeprav ne nosim lepega imena Ančka. Doma sem pa res iz Doline. Daleč, daleč od tukaj je moj dragi dom v tihi in mirni dolinici, po kateri teče in šumlja srebrn potoček. Tam pod rodnim krovom gnezdi lastovka. Naj bo moje ime Marica iz tihe doline . . .

Postaviti želim skromen spomenik dobremu možu tretjeredniku. Napisala bom nekaj vrstic iz — zadnjega poglavja . . .

V srečni mladosti, ko sem še pasla čredo pri zlati mami, sem mogla večkrat na obisk h kovaču, ki so mu rekli Tomaž Nudl. Opravljal je vsa kovaška dela za naš dom. Bila sem dobra znanka kovaču in njegovi ženi. Vsa okolica ju je spoštovala. Tomaž je bil globoko veren mož, zgleden tretjerednik. Mnogokrat nam je pripovedoval marsikaj zanimivega in izpodbudnega, posebno ko je ob večernem hladu včasih posedel pred našo hišo in so mu mati nalili kozarec sadjevca.

Spominjam se, kako je nekoč dejal:

"Nič ni odveč tista redovna molitev, ki je naložena tretjerednikom. Nekateri mislijo, da deloven človek ne utegne toliko moliti. Jaz opravi tiste očenaše na poti v kovačnico, pa mi nikoli ne hodijo odveč."

Prišla so leta in dobri mož je obnemogel. Počasnejših in počasnejših korakov se je pomikal v kovačnico. Začel je hirati in desna noga mu je silno zatekla. Končno je legel v posteljo in nikoli več ni vstal. Na nogi se je razvila strašna rana in kmalu zajela celo stopalo.

Tako se je neusmiljena bolezen prav na široko vsedla za mizo pri kovaču Tomažu. Pa če bi bila sama! Toda s seboj je pripeljala svoji posestrimi — uboštvo in pomanjkanje . . .

Tudi med tisto boleznijo sem bila dosti krat pri kovačevih. Po raznih opravkih so me mama tja pošiljali. Tomaž je bil zelo spremenjen po zunanjem videzu, bolezen je strla njegovo moč. Ali na znotraj je bil prejšnji junaški mož. Nič nejevolje, nič godrnjanja ni bilo slišati iz njegovih ust. V najhujšem trpljenju in pomanjkanju je ostal ves potrpežljiv in v božjo voljo vdan, kakor je bil vaje vse dni življenja. Na znotraj je ostal Tomaž vedno sebi enak, močni, neomahljivi — božji kovač . . .

Nekoč mi je govoril besede, ki jih pač vse življenje ne bom pozabila.

"Glej, Marica! 28 tednov že trpim prikovan na posteljo. Toda verjemi mi, ne pritožujem se. Ne sprašujem Boga, zakaj mi je poslal tako težko bolezen. Eno molim: Dobri Oče, tukaj tepi, tukaj reži, samo v večnosti mi prizanašaj . . ."

Debele solze so mu polzele po licih.

Večkrat je bil previden. Duhovnik mu je imel navado reči:

"Le potrpite, dragi Tomaž. Krona mučeništva vam je pripravljena."

Tako so se stekle ure njegovega trpljenja in že dolgo počiva dobri mož poleg svoje žene tam daleč v Slovenskih Goricah, blizu mojega doma. Tam počivata v družbi mnogih dobrih mojih znancev na pokopališču pri Sv. Benediktu . . .

Dovolj za danes. Napisala sem teh par vrstic iz svojih mladostnih spominov. Vesele bom, če bodo komu vlile poguma v srce, da bo po zgledu kovača Tomaža z večjim potrpljenjem nosil svoj križ boleznim, težavam, nesreč. Vsem bralcem tega lista pa iskren pozdrav!

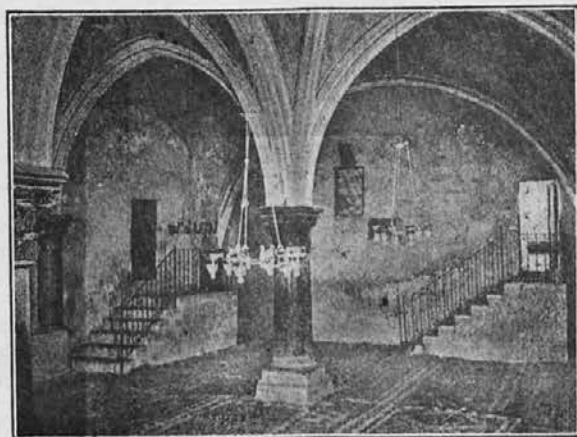
En teden v Palestini

Rev. Albin Gnidovec.

(Dalje.)

PRVI večer v Jeruzalemu sem študiral načrt svetega mesta in opis njegovih imenitnejših krajev, svetišč itd. Naslednje jutro sem se napotil na sijonsko goro proti Davidovi mošeji, ki skriva v sebi dvorano zadnje večerje. Poleg drugih znamenitosti sta se odigrala v tej dvorani zlasti dva dogodka: zadnja večerja in prihod Svetega Duha.

Mimo armenske cerkve sv. Jakoba s seme-niščem in hišo za romarje sem došel do svetega kraja. Mohamedanskemu stražniku sem moral plačati pristojbino, da mi je odprl vrata. Žalostno! Tako znamenito krščansko svetišče je v turški mošeji in kristjanom je celo prepovedano, da bi tam kazali količkar zunanje pobožnosti . . .

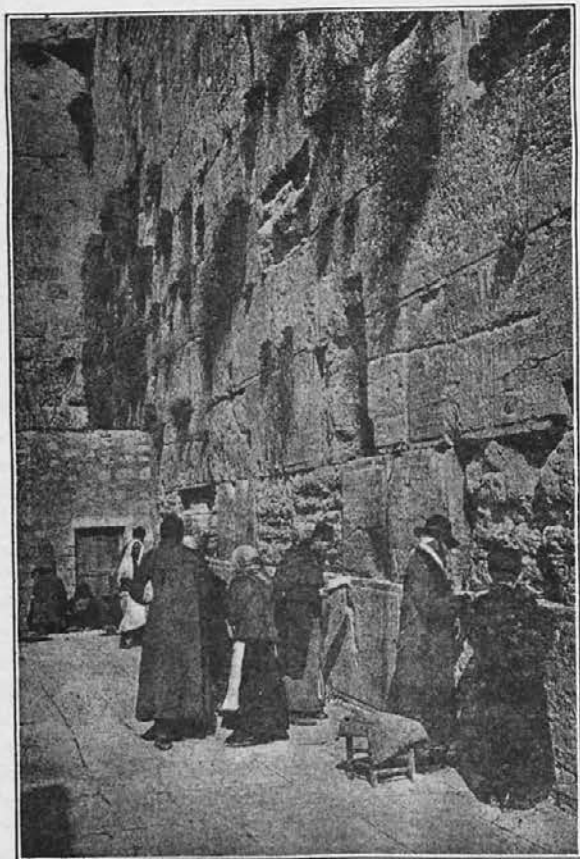

Dvorana zadnje večerje.

Par sto korakov oddaljena je cerkev Marijine smrti (dormitio). To cerkev oskrbujejo nemški benediktinci iz Beurona. Poročilo trdi, da je na tem mestu preživela Marija svoje zadnje dneve in se končno tako mirno ločila od sveta, kakor bi samo zaspala. Zelo prijazen benediktinec mi je povedal vso zgodovino, kako so ti redovniki prišli do lastninske pravice v tej cerkvi. Na kratko povedano: Nemški cesar Viljem II. je prišel v Palestino leta 1898, kupil tisti svet in ga podaril benediktinom.

Odtod sem nameril korake proti tempeljskemu trgu. Prav težko sem se izmotal iz

tesne judovske četrti, ki je natrpana z različnimi cestnimi tržišči. Na mnogih krajih so ulice pokrite in primeroma zelo temne. Ko sem se bil tako zagozdil med te domačine in nisem mogel najti izhoda, mi je postajalo že tesno pri

Judje jokajo ob ostankih zidu.

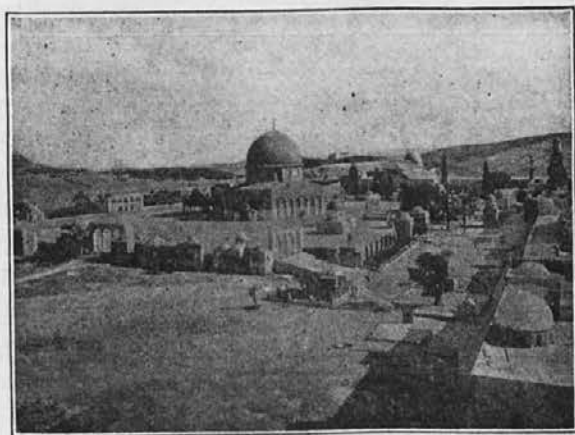
srcu. Poskusil sem še več raznih ulic in res končno našel izhod iz gneče. Na levi sem nenadoma opazil "zid žalovanja", ki je del nekdanjega tempeljskega obzidja. Tam so bili zbrani Judje in so objokovali porušenje templja, zraven pa molili, da bi se zopet upostavilo nekdanje njihovo kraljestvo. O tem joku sem velikokrat slišal, zdaj sem videl to početje Judov na lastne oči. Pravijo, da pride na tem mestu večkrat do spopadov med Arabci in Judi, ki so glede tega prostora silno občutljivi. Nedavno tega je bilo določeno, da so lastniki kraja Arabci, do uporabe za molitev imajo pa Judje vso pravico.

V svetem pismu beremo, da je bil Abraham poslan iz Hebrona na goro Morijo, naj bi tam daroval sina Izaka. To je tista gora, kjer je Salomon pozneje zgradil veličasten tempelj,

rimski vojskovodja Tit ga je pa v letu 70 po Kristusu razdejal. Zelo lep dan je bil, ko sem stopal po tem tempeljskem trgu. Mohamedani so pozidali na njem kar dve mošeji, Omarjevo na severni polovici, El Kasovo na južni. Sredi Omarjeve mošeje je kamen, na katerem je v judovskih časih stal daritveni oltar. Bil sem v obeh mošejah, seveda s copatami na nogah. Ne smeš namreč v mošejo s čevlji. Ali jih sploh sezuješ in vstopiš bos, ali si moraš pa copate nataktni. V začetku se mi je zdelo prav nerodno stopati s copatami po mošejskih prostorih, ali sčasoma se človek tudi temu privadi.

Tempeljski trg je ogromen prostor, saj bi lahko en milijon vojakov stalo na njem. Pod južnovzhodnim oglom trga so takozvani Salomonovi hlevi. To je obširen podzemeljski prostor, ki sega nazaj v Herodove in celo Salomonove čase. V vzhodnem obzidju so znana Zlata vrata, ki so jih mohamedani zazidali iz nekega praznoverskega strahu. Po starem sporočilu je Gospod jezdil skozi ta vrata ob svojem slovesnem vhodu v Jeruzalem na cvetno nedeljo.

Vrt Getzemane je ravno nasproti Zlatim vratom na drugi strani potoka Cedrona. Tam sem srečal slovenskega frančiškanskega brata, ki mi je bil v veliko pomoč. Maševal sem v krasni novi baziliki pri glavnem oltarju. Stoji samo nekaj čevljev od skale, ob kateri je molil Zveličar zvečer pred smrtjo. Po sveti maši sem napravil kratek sprehod po vrtu mimo osmih zelo starih oljčnih dreves. Po starem po-

Templjev Trg. Omarjeva mošeja.

ročilu so stale tam te oljke še v Jezusovih časih. V družbi brata Hijacinta sem se povzpел na Oljsko goro. Med potjo sva se ustavila na nekaterih mestih, posebno na kraju Očenaša.

Tam je Jezus naučil učence prelepo molitev, ki jo splošno poznamo pod imenom Gospodova molitev. Francoske karneličanke imajo tu cerkev in samostan. Stene samostanskega hodnika so okrašene s 35 okvirji, ki obkrožajo Očenaš v 35 jezikih. Spisan je z emajlno barvo.

Do vrha Oljske gore je okoli pol ure počasne hoje. Tudi ta kraj Gospodovega Vnebohoda je v mohamedanskih rokah. Nad tradicionalno skalo Vnebohoda je pozidana majhna mošeja. Neznatna pristojbina je predpisana za vstop. Razgled z vrha Oljske gore je veličasten. Proti zapadu vidiš Jeruzalem s tempeljnomo v ospredju. Proti vzhodu se odpira jordanska dolina, mesto Jeriho in mrtvo morje, v ozadju pa visoke moabitske gore.

Čas mi je silno hitro potekal, da sem moral skoraj bežati od enega kraja do drugega. Dveh javnih pobožnosti na noben način nisem hotel

Pet dni v La Sallu

P. Bernard.

Ta naslov sem zato tako napisal, da se bolj imenitno sliši. Saj je skoraj tak kot ga je napisal Rev. Gnidovec, ki je bil v Palestini.

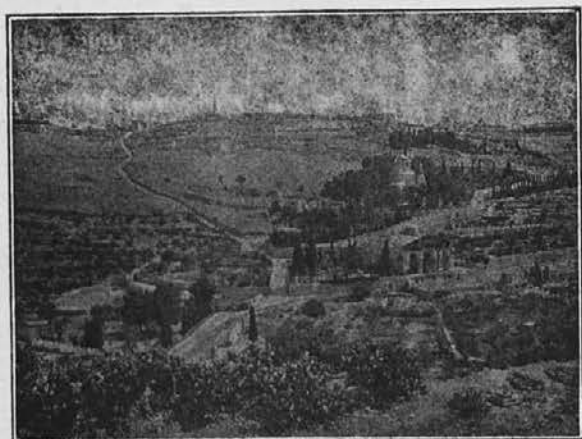
V La Salle sem šel kot potovalni zastopnik. Brat Antonin se je bil namreč udingal za kuharja pri sv. Juriju v So. Chicagi, dokler ne pride njegov čas za rajžo v Minnesoto. Tako sem se odločil, da stopim sam v La Salle in potrkam pri naših naročnikih.

Po strašno vroči vožnji z vlakom sem se ustavil ob cerkvi sv. Roka. Zares, ustavil sem se in debelo pogledal. Okoli cerkve sem videl lepo zeleno travnato preprogo. Tako je bila mikavna, da bi se kar vlegel vanjo. Ta trava bi bila zame velikanska novica, če bi ne bil par dni prej v Chicagi pri sv. Štefanu. Tudi tam sem videl okoli cerkve zelo lepo zeleno travo. Dolgo sem jo ogledoval. Če povem, da pri nas v Lemontu že davno ni najti več zelene bilke, se ne boste čudili mojemu strmenju. Potem sem pa v Chicagi še nekaj bolj čudnega doživel. Dež! Pravi resnični dež izpod neba! Bil je hladen in moker in prav prijetno je božal po vratu. Ko se ga je dovolj nabralo na cesti, se je izpremenil v majhno lužo. Kaj takega pri nas v Lemontu že tri mesece nismo videli, odtod moje zanimanje za to nebeško prikazen.

Torej v La Sallu zelena trava ni bila več taka neverjetna novica. Vendar se ji nisem mogel načuditi. Ko sem pa tisto noč v razgreti sobi nekoliko zaspal, je začelo nekaj cvrčati in sikati pod mojim oknom, da sem se zbudil in pogledal, kaj je. Nad vse pridni janitor Tone Baznik je škropil travo. Ura je bila ravno ōva najst o polnoči! In je škropil in škropil notri do jutra. Ja, potem ni čudno, če se sveti Rok tako postavlja z zeleno preprogo!

Drugo jutro je bil praznik sv. Ane. Joe Piletič — "če ne bo dež" — me je potegnil v Oglesby k zgodnji službi božji. Med potom sva pobrala organistko Nežo. Bilo je malo časa in vse smo morali narediti na "hurry up". Pevski zbor je še vedno močan in lep. Peti so "starejši" pevci. Mlajši so se zadnje čase nekam razšli, pa sem pozneje zvedel, da bodo po končanih počitnicah zopet začeli. Ljudi je bilo veliko pri maši, pa pravijo, da niso bili sami Slovenci. In vendar bi naši ljudje iz Oglesby tako lahko sami napolnili cerkev Srca Jezusovega . . . P. Odilo, vsaj na Oglesby boš moral še enkrat priti misijonarit, pa magari da boš moral iz Abesinije prirajžati . . .

Med sveto mašo sem nekoliko izpregovoril o katoliškem tisku, posebej o listu Ave Maria. Potem smo bežali nazaj k sv. Roku, kjer je čakala že polna cerkev. Društvo sv. Ane je imelo svoj veliki dan — petindvajsetletnico. Članice so bile menda vse pri svetem obhajilu. Njim in vsem sem govoril malo o sv. Ani, malo o listu Ave Maria. Pozneje sem sprevidel, da je vsaka beseda našla svoje pripravno mesto. Pri tej službi božji sem spet enkrat slišal imenitni pevski zbor svetega Roka, ki je, kot so mi pozneje povedali, še vedno nekoliko "moj". No, potem ni treba praviti, kako dober je . . . Saj razumete: vsak berač . . . in tako dalje.

Oljska gora in vrt Getzemane.

zamuditi. Ena teh je vsakdanja procesija z lučkami v cerkvi božjega groba ob štirih popoldne. Druga je Via Dolorosa ali križev pot od Pilatove palače na goro Kalvarijo. To je resnični Gospodov križev pot! Opravljajo ga vsak petek in vselej je zelo velika udeležba. Da bi mi bilo dano še večkrat opraviti ta križev pot!

Hospice sem nekatere že omenil. Pa je še polno drugih. Omembe vredno je gostišče ameriške kolonije z novim poslopjem Y.M.C.A. Eno najnovejših gostišč je pa škotski hospic s cerkvijo sv. Andreja.

(Dalje prihodnjic.)

Po sveti maši se je začelo živahno gibanje okoli cerkve in tja po vseh potih do Shooting Parka, ki si sedaj spreminja ime v Gregoričev park. "Social Club" lasalske mladine je namreč pripravljala velik piknik za cerkev sv. Roka. V tem klubu so razne manjše "organizacije", na primer bratje Kobacki in znani Kentucky Swingers. vse se je na vso moč živahno gibalo. In res je bil piknik popoldne nekaj imenitnega. Ljudje so se trli meč štanti in karami, da je denar kar letel na kupe. Tam sem srečal dolgo vrsto starih znancev in se spet enkrat po domače pozdravil z njimi. Moral sem jih prav pohvaliti, da tako navdušeno sodelujejo s svojim novim župnikom v prid lepe fare.

V ponedeljek se je začelo moje zastopniško deilo. Oglasil sem se pri našem lokalnem zastopniku, ki ga vsa dolina pozna pod imenom Tone Štrukelj. Brž je dal ves svoj "bismus" čez boljši polovici, ki se ji Mary pravi, in je šel z menoj. Tako je zavzel za list Ave Maria kot bi ne imel nobene druge skrbi. Mahnila sva jo na Jamrovce. Rekla sva si: če bo tam gori dobro, potem ni skrbi za razna druga predmestja in za down town. In res je bilo imenitno. Povsod so radi ponovili, kjer pa še niso imeli tega lista, so si ga brž naročili. Jamranja ni bilo veliko, k večjemu so potožili nad neusmiljeno sušo. Kdo bi jim zameril?

Popoldne je ostal Tone doma, jaz sem jo pa mahnil na Oglesby. Dobil sem dobrega spremljevalca v zastopniku Amerikanskega Slovenca, Mr. Jerinu. Obšla sva vse naročnike, pa tudi nekaj novih sva si zapisala. Iz raznih vzrokov je bilo treba par starih črtati in tako je ostalo ravnotežje nemoteno. To sem pa videl, da velika večina Oglesbilčanov prav rada bere naš list. [Hvala vsem, posebno Mr. Jerinu za spremstvo, Mrs. Terezi Dušak pa za imenitno postrežbo!

Potem sem skočil v Ottawa. Z mano je bil Pavle Ferencak in mi med potjo marsikaj povedal iz svojega življenja od Brežic do La Salla. Obiskala sva Bajukove, ki imajo zlahto na Willardu. Dalje Mrs. Kozarič, ki je za vse sama, pa kljub visokemu številu let nič ne čuti teže bremena. Vedno je vesela in pleše po hiši in trgovini kot bi si ženina iskala. Pri teh dveh sva dobro opravila, pri nekaterih drugih pa sreča ni bila mila. Je pa tudi nekaj takih, ki imajo za celo leto naprej plačano. Tistih seveda nisva hotela "badržati". Bog jih živi!

Potem je prišel na vrsto lasalski down town in kar se ga drži na vseh štirih koncih. Spet je bil Tone z menoj. Povsod je bilo imenitno, samo škoda, da ni prostora za naštevande vseh prijaznih rojakov, ki sva jih obiskala. Ja, potem bi imena kar iz lista gledala! Razume se, da tudi "Peresa" nisva ven izpustila. Tam sva hotela obiskati samo stare naročnike, toda ko sva se vračala nazaj v La Salle, je prišla "pritoženga", da se nisva oglašila v dveh hišah, ki bi se rade naročile na list. Hiteja sva nazaj v Peru in res dobila naročnino pri obeh.

Nadaljnja pot naju je vodila v Depue. Jako prijazna naselbina. Skrbelo me je, kako bo, ker rojakov tam nisem poznal. Lepo število našega lista hodi tja, toda — kaj bodo sedaj rekli? Tako sem se spraševal. Rekli so pa tako, da nismo izgubili prav nobenega naročnika, še pridobili smo jih nekaj. Vsa čast totej dobri rojakom v Depue! Posebej naj se zahvalim Mr. in Mrs. Žičkar, ki sta naju tako lepo pogostila. In kako fletno smo se pogovarjali od Kolovrata tam nekje pod Sveti Goro!

Vse je bilo torej fajn tiste dni, vendar moram tudi

nekaj žalostnega napisati. Dobrega moža in starega svojega prijatelja sem našel na smrtni postelji. To je bil Mr. Ignac Jordan tam na "Anzarju". Zadnjič sva se videla lani na Willardu, ko je prišel na bratov pogreb. Kdo bi bil mislil, da bo tudi njega tako kmalu vrglo? Ves droban in v hudih bolečinah je ležal pred menoj. Stra-

Ignac Jordan, umrl avg. 1936.

šno ga je bilo izdelalo. Oba sva vedela, da so mu ure štete. Popolnoma vdan in dobro preskrbljen za večnost je čakal rešitve. Smrt je prišla v sredo po tisti nedelji in močno sem mislil, da bom počakal pogreba. Saj je bil že tretji od bratov Jordanov, ki sem bil pri njem ob smrti. Žal, pogreb so napovedali za nedeljo popoldne,

Joseph Šček, umrl sept. 1935.

tako dolgo pa nisem mogel čakati. Naj počiva v miru!

Tudi Jordanovega soseda Mr. Ščka sem mogel le na pokopališču obiskati. Zadnjo jesen se je poslovil od svojih dragih. Ta dva moža sta bila ob mojem prvem prihodu v La Salle v cerkvenem odboru, ves čas mojega župnikovanja pa močna stebra fare svetega Roka. Enako pozneje notri do smrti. Zato sem skoraj vedno mislil tudi na drugega, če sem se na enega spomnil. In zdaj sta morala tako hitro drug za drugim na dolgo pot. Trdno upam, da je bilo plačilo obema pripravljeno. Bila sta značajna katoliška moža.

V petek zjutraj sem se torej še enkrat ustavil pri našem zastopniku Tonetu in se poslovil. Moral sem se mu prav zares lepo zahvaliti, ko se je toliko žrtvoval in potrudil za moj uspeh. Prav skrbno mi je še naročil, naj vse lepo uredim, da ne bo neljubih pomot. Ko sva v naglici še enkrat pregledala svoje uspehe, se je pokazalo, da sva dobila tiste dni 38 novih naročnikov, stare pa do malega vse obdržala. Poleg tega sva nabrala tudi šest oglasov za Koledar.

Tukaj se še enkrat prav lepo zahvalim Tonetu in vsem, ki ste me tako prijazno sprejemali in dajali naročnino. Veseli me, da je naš list med vami tako priljubljen. Vendar moram reči, da se moji spomini iz tistih dni ne drže v prvi vrsti dolarjev, ki ste mi jih dali. Kar človeka poživi in razveseli, je vaša vsestranska prijaznost in veselje ob zopetnem svidenju. Če bi mi bili še enkrat toliko dolarjev dali, zraven pa se kisto držali in naju s Tonetom že pri vratih odslavljalji, bi sicer hitreje opravila in več denarja odnesla, toda spomin na izlet v La Salle in okolico bi bil v meni le kot nekaka bizniska pot in bi ga hitro pozabil. Tako me pa ta spomin vselej prijetno pohladi okoli srca — sedaj je namreč še vedno vroče! — pozimi me bo pa pogrel.

Torej, Bog vas živi, dragi rojaki in rojakinje! Mišlim, da nisem ničesar pozabil, še tistega ne, da Rudi s Svete Gore pošilja milijon pozdravov svojemu rojaku in "najboljšemu prijatelju", P. Hugonu . . .

Križem Kraljestva Križa.

P. Hugo.

TANDEM felix — Končno srečen. — Tako stoji pisano na grobnem spomeniku velikega francoskega fizika Andreja Marije Amperja. Tandem felix! Dve besedi, ki pa obsegata celo njegovo življenje. Luč sveta je zagledal 10. jun. 1836. Tedaj pred sto leti. A teman oblak mu jo je kmalu zastrl. Glava njegovega očeta je odletela pod giljotino. Ko si je še mlad omislil lastno ognjišče, mu je po treh letih srečnega zakona žena umrla. Pridružil se je še težak boj za ekzistenco. Pod pezo teh križev je njegova vera trenutno klonila. Ni jih mogel spraviti v sklad z dobroto božjo. Celotni dvornad nad božjim bivanjem ga je objel. Ni se mu popolnoma predal. Junaško se je boril z njim.

Svoje verne prijatelje je rotil, naj mu pomagajo nazaj v naročje žive vere. Vrnil se je. Poslej je bila njegova vera žarka luč, ki je marsikakega dvomljivca utrdila v veri. Veliki apostol dobrodela Frid. Ozanam sam je bil med temi. Ko ga je v Parizu začel objemati mrak verskih dvomov, je bil ozdravljen, ko je takrat že slavnega Amperja videl, kako za stebrom v skromni cerkvi pobožno rožni venec moli. Kasneje sta si velika moža stopila bližje. Ozanam poroča, da je Ampere po vsakem razgovoru z njim visoko čelo z rokama zakril in vzklikal: "O, kako velik je Bog, Ozanam, kako velik je Bog!" A z našega vidika je bil velik tudi Ampere. Od vseh strani proslavljan kot učejnak, je ostal preprost in ponižen kot v resnici pobožna kmečka ženica. Vse njegovo poznejše življenje je bila takorekoč nepretrgana molitev. To nam dokazujejo njegovi zapiski. Tako-le med drugim beremo v njih: V svojem mišljenju se ne ravnam po mišljenju sveta. Kajti mišljenje sveta pomeni propast. Podoba tega sveta prejde, resnica je pa vekotrajna in oni z njo, ki se je oklepajo. Proučuj ta svet. Tvoja stanovska dolžnost je to. A opazuj ga samo z enim očesom. Drugo oko imej vprto v večno luč. Poslušaj učenjake! Toda poslušaj jih le z enim ušesom. Drugo nastavi sladkemu šepetu tvojega nebeškega prijatelja. Piši, a piši samo z eno roko. Z drugo se drži za božje krilo kot otrok za materno. O, da bi nikoli ne pozabil besedi sv. Pavla: "In kateri ta svet uživajo, naj ga uživajo kakor bi ga ne uživali!" Resnično velik v življenju je bil tudi resnično velik v smrti. Nekdo mu je v zadnjih zavednih trenutkih hotel nekaj brati iz Hoje za Kristusom. Bolnik mu je pa dejal, da ni treba, ker zna celo to zlato knjižico na pamet. Zgorajšnji napis "Tandem felix" si je sam določil. Prav je, da je verna znanost ob stoletnici njegovega rojstva znova osvežila njegov spomin. Bridko izpraševanje vesti je oholim modernim znanstvenikom.

SOcialist, ki ga je pamet srečala. — Znan francoski politik Gustav Herve je bil svoj čas zagrizen, borben socialist in kot tak seveda hud antimilitarist in strupen protiverec. Izdal je svoje glasilo "Revue d'enseignement" po naše najkrajše Prosveta, katere krog je štel 80.000 naročnikov, samo med učitelji. V njej je oznanjal, da je domovina mačeha, roparska organizacija, za katero umirati je bedarija. Dober vojak je tepec. Samo ena vojska je pra-

vična, vojska proletarijata s kapitalizmom. Dokler so še vojašnice na svetu, bi bilo najbolje, če bi na dvorišče največje vojašnice zvozili ves okoliški gnoj in na ta kup posadili polkovnika v gala opravi. Glede vere se je o veliki noči 1910 izrazil: "Ne poznam nikakega očeta v nebesih, ampak samo trpeče brate na zemlji." Od takrat je minilo več kot četrt stoletja, let polnih raznih razočaranj in globljega, treznejšega spoznanja. Za letošnjo veliko noč je isti nekdanji zagrizeni socialist izjavil: "Danes, na spominski dan Jezusovega vstajenja, ponižnega srca izpovedujem z onimi, ki so se skoraj že 2000 let naslajali ob božanskem evangeliju: Verujem v vstajenje!"

REV. Smolej — jubilent. — V glasilu pittsburghške škofije beremo, da je Rev. John Smolej v San Rosario Sanitarium, Cambridge, Pa. 19. jul. v ožjem krogu obhajal svojo 40 letnico mašništva. Sestre božje previdnosti, ki vodijo zdravilišče, so mu za ta dan priredile majhno presenečenje. Aranžirale so slovesno sv. mašo, med katero so same pele pod vodstvom svojega duhovnega očeta, zdraviliškega kaplana Rev. Bernardina Pendel O.S.B. Rev. Smolej je bralcem Ave Marije že dolga leta dobro znan. Zato se čuti dolžno, da mu za to slovesno priliko vsaj naknadno izreče čestitke.

"DRIVE" za zgubljenimi dušami. — V Ameriki je "drive" vsakemu znana beseda. A do zadnjega časa smo poznali večinoma le "drive" za člani raznih društev in za dolarji, ne pa za dušami. Danes ga poznamo že tudi na dušno-pastirskem polju z jako razveseljivim uspehom. Tako poročajo n. pr. iz škofije Mobile, Ala., kjer so ga na pobudo tamkajšnjega škofa Most Rev. T. J. Toolena priredili, da jim je vrnil 853 izgubljenih ovac. Mobilizirani so bili vsi duhovniki škofije, da so ali osebno ali po zaupnikih obiskali 1546 odnosno 5761 oseb, ki so bile pretrgale vse stike s Cerkvijo. Od teh so jih 853 zopet sprijaznili z njo. Med njimi so jih 228 krstili, 14 divjih in neveljavnih zakonov so uredili, 38 so jih iztrgali raznim cerkveno prepovedanim tajnim organizacijam, pridobili so 36 pravih konvertitov iz drugih sekt, ostale so pripeljali nazaj k zakramentalnim virom, ki se jim od 1 do 50 let niso več pri-

bližali. To je moderni apostolat, popolnoma v duhu Dobrega Pastirja, ki ni čakal izgubljenih ovac, da se vrnejo, ampak jih je šel v puščavo iskat.

MRS. Jugg hoče dokazov. — Že parkrat smo jo spodrepili s svetopisemskega polja, kjer je toliko doma kot osel v logaritmih. Menim, da se tega sama pri sebi zaveda. Zato nismo dobili še nikakega odgovora. Le po njenem malem Edvardu v Mladinskem listu, pri katerem je iskala tolažbe, smo zvedeli, da jo boli, ker ji nočemo priznati, da bi bila v umevanju svetega pisma doma. Dokazov hoče od nas, ne kakih "častnih" naslovov. Ali ji nismo zadnjič dokazali, da poklicani razlagalci sv. pisma ne uče tistega, kar ona podtika sveti knjigi in na kar potem gradi svoja izvajanja? Prav za prav ne ona, ampak tisti avtor, iz katerega Mrs. Jugg zajema svojo "znanost". Njeno izvajanje je torej "falsi suppositi", logičen pogrešek. Z drugo besedo: nekaj predpostavlja kot dokazano, kar bi bilo v resnici treba še dokazati. To smo ji torej že povedali. Kakšnih drugih dokazov hoče, je res težko uganiti, tudi če bi bila željna resnice. Tega pa pri njej ne opazimo. Taka je kot Pilat, ki je dejal Gospodu: Kaj je resnica? Toda namesto da bi počakal odgovora, je šel iz sodne hiše.

Za modroslovni dokaz mora dotični, kateremu hočemo kaj dokazati, priznati vsaj temeljno modroslovno načelo, zakon vzročnosti. Mrs. Jugg pa niti tega ne prizna. To razvidim iz zadnje številke Mladinskega lista. Nekaj govori o semenskih početkih vsega stvarjenja, ko pa zadene na sejavca, na najvišje bitje, ga dene med "ušesca", ker ga kot materialistka ne sme priznati. Torej je zanjo tisto seme učinek brez vzroka in ves razvoj iz semena zgolj slučaj. Tako seveda uče obenem z Mrs. Jugg vsi materialisti. Pregovor pa pravi, da je slučaj bog norcev! Potemtakem smo spet tam, kjer smo se morali že zadnjič posloviti od Mrs. Jugg in jo prepustiti nemili usodi.

POPRAVEK. — Po pomoti je bilo v majski številki med imeni zastopnikov izpuščeno ime našega zastopnika Mr. Antona Malešiča v Enhaut, Penna. S tem popravljamo pomoto in se toplo priporočamo njemu in njegovim naročnikom, da nam gredo v vsem na roko.

VALERIJA.

Waal — I. P.

Valerija je v družbi več vernikov, večinoma sorodnikov obsojenih kristjanov, že zjutraj zgodaj prišla v cirkus, da preneso trupla mučencev v grobišče sv. Kalista. Pozneje je prišel tudi diakon Sever z Mincijem in drugimi grobokopi. Od dvornih sužnjev, ki so se potikali okrog cirkusa, so kristjani izvedeli, da se je bitka pričela. To je vžgalo v kristjanih iskrico upanja na rešitev jetnikov. Toda kmalu so prišli prvi Rufovi sli in s strahom ter skrbjo so čuli kristjani, kako zmaguje Maksencijevo orožje.

“O Gospod”, je vzdihnila Valerija iz dna svoje duše, “naj žrtev teh mučencev pripomore Konstantinu do zmage!” Prišlo ji je celo na misel, ko bodo kristjane peljali k moritvi, da bi planila v sredo med nje in izjavila, da je kristjanka. Toda spomnila se je svojega očeta. V tem je prišel tretji, četrti sel z bojišča. Maksencij je sredi slavnosti zapustil cirkus in v divjem diru odjezdil proti Rimu. Splošni beg ljudstva je kristjanom jasno pričal, da se zmaga nagiblje na stran Konstantinovo. Zmagoslavno zakliče zato diakon Sever mlademu grobarju:

“Se li spomniš kralja Baltazarja in skrivnostnih črk?”

Valerija je slišala to vprašanje. “Za Baltazarjem,” pravi, “je prišel oni kralj, pod katerim je Bog rešil Daniela iz levje jame. Vsemogočni bo danes storil podoben čudež.”

To upanje jo je vso poživilo. Kako rada bi govorila z Ireno. Sinoči so prepeljali kristjane v opokan prostor v cirkusu. Prosila je centurija, ki je poveljeval straži, naj jo pusti h kristjanom, a ta jo je surovo spodil in zasmehljivo pristavil:

“Saj vedo, da morajo umreti! Ali hočeš biti priča veselega njihovega presenečenja, ko se bo glasilo povelje: Sedaj jih peljite na morišče?”

Diakon Sever je zaporedoma poslal več mladeničev v mesto, da poizvedo, kaj se godi na bojišču. Sedaj so dospeli prvi sli, ki so sporočili, da je po mestnih ulicah polno bežečega vojaštva; da se govori, da je padel Ruf, da je Maksencij vjet. To je Sever povedal

centuriju, ki je mladeniče poklical k sebi. Ko pa je slišal njihova še nepotrjena poročila, je dejal:

“To prav nič ne spremeni povelja, ki sem ga dobil iz ust cesarja samega. Vi kristjani,” pristavi srdito, “upate, da pade božanski Maksencij in da bode te veselja plesali okrog njegovega trupla. Toda potem hočem jaz, njegov centurij, velikemu mrtvecu kot prvi dar darovati kri teh vaših ljudi.”

“S tem pa bi se,” je ugovarjal Sever, “pri Konstantinu, če zmaga, slabo priporočil.”

Toda centurij je ostal neizpros in čim bolj je po vedno dohajajočih poročilih rastla verjetnost Konstantinove zmage, tem bolj je kristjanom padalo upanje na rešitev jetnikov.

A Valerija je še upala trdno in tudi Sever je imel še malo iskrico upanja. Poslal je Mincija h grobišču Kornelijcev za stražo. Odtod je bilo lahko videti daleč proti Rimu. Po dolgem čakanju je naznanil Mincij, da se bliža jezdec v vojaški opravi.

V spremstvu svojih vojakov stopi stotnik na Apijsko cesto. Jezdec je bil poslan od Pavlina k njegovim otrokom na pristavo Kvintilijcev. Kristjani so ga v velikem pričakovanju obstopili. Celó Mincij je zapustil stražo in prihitel za jezdecem. Jasno in brez dvoma je bilo jezdečevo poročilo, da je Maksencij padel. To je pa še bolj raztogotilo centurija. Sklenil je, maščevati se nad kristjani. Vrnivši se v cirkus, zapove vojakom:

“Ven s kristjani! Sredi arene, ob Romulovem kipu jih pomorimo na čast mrtvega cesarja!”

Zaman so ga prosili kristjani, naj ne izvrši krvavega povelja; zaman se je sivi diakon vrgel pred stotnikom na kolena; vojak je ostal neizpros. Jetnike so spustili iz zapora, kahorta vojakov jih je obstopila in peljala — v smrt.

Valerija je zagledala Ireno. Nemo je razprostrla roki proti materi. Z neizrečeno pri srčnostjo v srcu je pošiljala svoje prošnje za pomoč k prestolu Vsemogočnega in sledila z drugimi kristjani vred spoznavavcem na morišče.

Tu se je zgodilo nekaj nepričakovanega. Vest, ki jo je pravkar sporočil Pavlinov sel, se je razširila med vojaki. Če je Maksencij padel, Konstantin postal cesar in je Rim v oblasti zmagovavca, tedaj ne bo dobro za nas, so si mislili, če izvršimo krvavo povelje. Na morišče

so peljali jetnike že z nevoljo in mrmraje. Ko pa jim je centurij zapovedal, naj potegnejo meče in začno klati kristjane, se vojaki niso ganili in so odpovedali pokorščino.

"Hvala Ti, vsemogočni Bog! Vedela sem, da ga ne zapustiš, kdor v Te zaupa." S temi besedami je hotela Valerija vsa srečna planiti k Ireni. Toda centurij jo ves besen sune proč in zakliče:

"Pri Herkulu! Živ ali mrtev je moj cesar! In njegovo povelje izvršim! Če ste vi, vojaki, sramotno pozabili božanskega Maksencija, ki vas je obsipal z dobrotami, ter mu odpovedujete pokorščino, bom pa sam —".

V tem resnem trenutku zakliče eden kmetov, ki jih je bilo vse polno zbranih okrog cirkusa, da po Apijski cesti od Rima sem prihaja drugi jezdec v divjem diru.

Mračnega pogleda povese centurij svoj meč in pošlje nekaj vojakov k izhodu.

Kristjani gredo za njimi.

Z Apijske ceste drvi prti cirkusu jezdec v vojaški opravi. Kvišku drži list papirja. "V imenu cesarja," kliče oddaleč, "počakajte, počakajte!"

Bil je Kandid, ki je na penečem se konju prijezdil v zadnjem trenutku.

Vse se mu je umaknilo. V enem hipu je pridrvel v cirkus, skočil s konja in s sklicem: "Mati! Mati!" planil h gruči jetnikov. Irena je razprostrla roki in pritisnila sina na svoje srce.

"Mamica, sladka, najslajša mamica!" Več Kandid od prevelikega veselja in sreče ni mogel izpregovoriti.

Celo surove vojake je ganil ta prizor. Nenadni prihod rešitelja v osebi vojnega tribuna je centurija presenetil. Prebral je Konštaštinovo povelje, ki mu je je vrgel Kandid, in v tem hipu se je od daleč začulo tudi peketanje konjskih kopit, znamenje, da se bliža večji oddelek konjenikov. Zato je glasno izjavil:

"Onemogočeno mi je bilo, izvršiti povelje božanskega Maksencija. Naj velja volja zmagačeva: Jetniki so prosti!"

Z glasnim veseljem pozdravijo kristjani te besede. Dijakon Sever in drugi kristjani hite k jetnikom. Tu objema mož ženo, tam sin očeta, brat brata v solzah najlepšega veselja.

Hrepenela je Valerija, da bi objela Ireno, a menila je, da ima sedaj v prvih trenutkih svidenja edino le sin Kandid pravico, govoriti ž njo. Molče je stala ob strani, srce polno sreče in veselja, smehljal v očeh in na ustih. Ko je Irena Valerijo ugledala, pohitela je k nji in se

je oklenila, tedaj se je obema zdelo, kakor da bi jima višja moč bila od usten odtrgala trpki kelih trpljenja in v njiju dušo vlila rajske blaženosti.

"To je moj sin, moj Kandid," je klicala vsa vesela mati.

"Bog sam," pravi Valerija, "Bog sam, ki te je poslal sem, naj te poplača za neskončno sladko srečo te ure."

Rdečica jo polije in oči povese pri teh besedah.

"Plemenita devica," odvrne Kandid, ki ga je presenetila plemenitost in ljubkost Valerijinega obnašanja, "vojakov poklic je, sekati rane in zadajati smrt. Še slajše pa mu je, če sme darovati življenje, celiti rane, sušiti solze. Toda, da sem mogel kot sin rešiti življenje materi, kot kristjan življenje spoznavavcem, to je zame taka sreča in milost, za katero rad dam vse vojne lovorike, ki tako hitro ovenejo."

Medtem so dospeli cesarski konjeniki. Ker so videli, da so jetniki že prosti, so šli za plenom in kmalu je njih veselo vriskanje pričalo, da so našli nekaj veselega. Kandidu so sporočili, da se v dvorani pri vhodu nahaja bogato obložena, a še nedotaknjena miza. Od sinoči spoznavavci niso še zaužili ničesar; zato so potrebovali okrepčila, predno se vrnejo v mesto. Med splošnim veseljem so vojaki delili dobrote cesarske mize s kristjani. V gorenjem koncu dvorane se je nahajala z venci in zavesami okrašena soha trinogova. Vojaki so jo vrgli s stene, ji iztaknili oči, kakor je to Maksencij storil s sohami Konštantinovimi, ter jo sklenili v triumfu nesti v Rim.

Kristjani so komaj čakali, da se udeležijo zmagoslavja v Rimu. Zato je cela družba po kratkem okrepčilu odrinila proti Rimu, ko so se poprej vsi skupaj še enkrat glasno zahvalili Bogu za rešitev. Pred njimi so jezdili konjeniki z Maksencijevim kipom. Na Kandidovo povelje je eden jezdec vzel Mincija k sebi na konja, da bi, kakor je želela Valerija, čim hitreje oče izvedel za rešitev Irene in drugih jetnikov.

(Dalje prihodnjič.)

ZAHVALE.

Prisrčno se zahvaljujem presv. Srcu, Mariji Pomagaj in sv. Tereziki za uslišano prošnjo v hudi bolezni. Moje zaupanje na pomoč iz nebes nikakor ni bilo zastonj. Prilagam dar za list.

Mary Petelin.

Pošiljam dar za uslišano prošnjo, da je moj sin dobil delo. Priporočili smo se bili sv. Antonu in ne zastonj.

Helena Ošaben.

Podpisana pošiljam javno zahvalo v čast Materi božji in svetniškemu škofu Baragi za uslišano prošnjo.

Marija Svigel.

Obljubila sem javno zahvalo Materi božji v težavah življenja. Res me je uslišala in s tem izpolnujem svojo obljubo. Le vsi zaupajmo v Marijo in nikoli nam ne bo žal.

Apolonija Vidmar.

DAROVI

ZA MARIJO POMAGAJ IN LIST AVE MARIJA: Miss Ann Novak \$5, Joseph Konda 50c, Anton Krizan 50c, John Vidmar \$1, Mary Svigel, \$1, Barb. Malnar \$1, Mrs. Kunrat \$1, Mary Svan 50c, Julia Cvar \$1, Mrs. Stimac \$2, Mary Simenc \$2, Mrs. Frances Bucar \$5, Neim. \$2, Frank Stokar \$2, Agnes Zeller \$1, Mrs. Verant \$3, Mary Pangre \$2, N. N. 50c.

ZA SVETE MAŠE: Po eno: Mary Zupancic, Kate Savnik, Mrs. Repp, Mrs. Krnc, Mrs. Cvelbar, Mrs. Setina, Mrs. Gary, Nick Prebil, Joe Kaucic, Mary Rusnik, Kate Varsek, Mrs. Grimsek, Mary Barle, Mrs. Ule, Ana Tonja, Mary Fabian, Mary Rihter, John Baznik, Frances

Lesjak, Anton Baznik, Mary Furar, Mrs. Fugelj, Mrs. Ivancic, Mrs. Jančar, Joh. Susatersic, Frances Petrovcic Zora Dolcic, Mary Koren, Joh. Hochevar, Angela Gliha, Valentin Svigel, Josipine Pazel, Mrs. Hegler, Barb. Sedmak, Mrs. Panian, Anna Mlakar, Mary Zerovnik, John Hochevar, Mrs. Smerdel, Mrs. Hegler, Mrs. Hrovat. — Po dve: Barb. Dolinar, Mrs. Stegovec, Mary Kurent, Mrs. Kozarich, Rose Stefanic, R. Kordis, Mrs. Levar, Terez, Pevc, N. N. Joliet, Mary Babic, Mrs. Bruder, Mary Bobnic, John Starc. — Po tri: N. N. Waukegan, Mary Barle, Mrs. Belec, Mrs. Russ, Mrs. Sivic, Anton Bajuk. — Po štiri Mrs. Cvenk (za rajno Mary Pustavrh. rajn. Jos. Barle, rajn. Cvenk in rajn. Rev. Blanko), Mary Grgovic. — Razno: Anton Ovnik 5, Joe Snyder 15, Mrs. Blaess 30 (greg. za rajno Libersher), Mike Kutin 8, Chas. Skul 30, Frances Petrovcic 6, Frances Hart 6. APOSTOLAT SV. FRANČISKA: Mihael Revere \$10, John Brajdic \$10, Alois Cvar 50c, John Rezek \$10, Anna Rezek \$10.

KRUH SV. ANTONA: N. N. Waukegan \$10, Ana Kegel \$1, Mrs. Rogelj \$5, Mrs. Spelich \$1, Frances Marolt \$2.

LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ: Po \$1: Ann Jalousce, Andrej Tomec, Neim., Frances Zupec, Mrs. Lesjak, Mrs. Vavpotic, Rose Koren, Ivan Rezek. — Po 50c: Rosalia Vicie, Mary Smarker, Mary Svigel, Julia Cvat, John Zupancic, Josephine Jancar, Mat Likovic, Jos. Slapnicar, Ant. Orach, Kate Malesic, Barb. Sedmak, Frances Volk, Ivana Gruden. — Po 25c: John Dolcic, Mary Troja, Kate Savnik, Terez, Pevc, John Sustarsic, Mary Vidmar \$2, Mrs. Jakse \$3.

BARAGOVO SEMENISČE: Mrs. Arch (W. Allis) \$3, Mrs. John Starc \$1.

UPRAVNIKOVO KRAMLJANJE

P. Bernard.

LEMONT, ILL. — Ko boste dobili to številko, bo Koledar za 1937 do malega že urejen. Izšel bo enkrat v oktobru. Ako bi radi poslali kako sliko ali dopis ali oglas, se morate prav hitro zasukati. Gre za ure, kvečemu dneve, za tedne prav gotovo ne. Torej — hurry up: — V oktoberski številki vam bom več povedal o Koledarju. Tu naj omenim le to, da bo stal 50 centov, vreden bo pa najmanj dvakrat toliko. Saj bo imel samo slik skoraj pol milijona! Spisov pa nič koliko in nič kako lepih. Kupili ga boste lahko doma pri svojem lokalnem zastopniku. Če pa hočete, ga seveda lahko naročite naravnost pri nas. Zakaj ga bomo zopet posebej izdali, smo že povedali, pa lahko spet povemo. Naročniki so nas sami zbezali k temu. Čast jim! Če se bo prodaja dobro obnesla, bo po novem letu Ave Maria večja in še lepša. Saj dobivamo vedno več sodelavcev med naročniki in bralci samimi. Le preglejte zopet to številko in povejte, če ni res. Pa več dopisov še

čaka na prostor. Torej še prav malo kaže, da gre Ave Maria grobu nasproti... Nak, še pomladiti se hoče! Zato pa kličeta naš list in naš Koledar na korajžo vse, ki vam srce še ni v hlače padlo. In vemo, da vas je takih legijon!

HIBBING, MINN. — Piše Angela Mlakar. — Za P. Turka in za afrikanse misijone že mnogo let pošiljam skromne darove. Rada bi spet kaj nakolektala v ta blagi namen. Veste, pa je tako, da tisti, ki kaj ima, jako nerad da. Kdor bi pa rad dal, je pa sam ubog. Zato je potrebna molitev, da Bog omehča trda srca. V zadnji številki sem spet videla, da imate dosti dopisnikov. To me jako veseli. Da bi le tudi s tem dobili novih naročnikov! Kdor naroči ta list, sebi in drugim pomaga. Sebi z dobrim branjem, drugim pa s tem, da jih privede k spoznanju resnice. Saj v tem kratkem življenju je treba ljubezen do Boga v dejanju pokazati. Brez žrtve je pa to nemogoče. Bog živi vse naročnike!

Prečastiti gospod:-

Na tem posebnem listu, ki ga boste našli priloženega v tej številki Ave Maria, se Vam želimo najprej prav iskreno zahvaliti, da ste še vedno zvest naročnik in podpornik našega lista. Ker je Ameriška Slovenija vsako leto bolj na potu umiranja.... smo zelo hvaležni Vam in Vašim številnim sobratom, da nam pomagate vzdrževati list, dokler bo količnik mogoče. Torej še enkrat prisrčna hvala in prošnja: Se nadalje obdržite naš list!

Poleg tega Vam želimo sporočiti nekaj važnega glede KOLEDARJA AVE MARIA za leto 1937. Nekaj let sem, v času depresije, je izhajal v zmanjšani obliki in sicer kot januarjska številka brez posebnega doplačila. To je veljalo za naročnike v Ameriki, starokrajskim naročnikom pa sploh niso pošiljali, vsaj vsako leto ne.

Letos bo pa KOLEDAR zopet posebej izšel in sicer že meseca oktobra. Tako se bomo skušali vrniti nazaj k nekdanji praksi. Koledar bo zopet velik in bo štel blizu 250 strani. Naročniki ga bodo dobili za doplačilo. -Prinesel bo mnogo zanimivosti iz življenja naših izseljencev, pa tudi leposlovja in razprav stalne vrednosti. Naj Vas opozorim samo na dva zelo pomembna spisa P. Hugona Brena. Enemu je naslov: Katoliška komunistična naselbina v Ameriki. To je zgodovinska razprava iz časa ameriških pionirjev. Zgodovinsko in filozofsko silno zanimiva. Druga je: Sv. Francisek in katoliška akcija. Nikar ne mislite, da je to kaka suhoparna razprava. Je življenjsko delo modernega Franciška in Klare, ki še oba živita med nami v Ameriki. Izšla sta iz anglikanske cerkve, pa sta po mnogih bojih srečno dospela na Petrovo skalo. Bere se kot roma, katoliške dobrotelčnosti.

Nikar si ne odrecite lepega užitka in gotovo naročite naš Koledar. Naročba Vam je zelo olajšana: Napišite par besed na karto in jo pošljite na naslov: P. Gracijan Heric, franč. gvard., Maribor. On bo zbral naročnike in jih nam poslal. Vam bo pa nakazal eno mašno intencijo, ki jo boste pri priložnosti opravili. S tem Vam je zagotovljeno, da boste Koledar prejeli takoj po njegovem izidu.

Morebiti bi hoteli biti tako prijazni, da bi še druge sobrate opozorili na ta lahki način, da si naroče naš Koledar. Namreč tiste gospode, ki ne dobivajo Ave Maria in jim ta list ne bo prišel pred oči brez Vašega prijaznega posredovanja. Prav hvaležni Vam bomo za uslugo.

Tudi imate mogoče koga, ki bi ga radi razveselili z lepim darom in mu poklonili naš Koledar. V tem slučaju si naročite pri p. Gracijanu dva ali več Koledarjev na svoje ime in si dajte doposlati toliko int., kolikor Koledarjev želite imeti. Ako želite, da dotičnemu pošljemo Koledar direktno, napišite p. Gracijanu poleg svojega tudi dotični naslov.

Ponovno se Vam z vso uljudnostjo zahvaljujemo za naklonjenost in se Vam še nadalje prav toplo priporočamo.

Pričakujemo Vašega prijaznega naročila, ostajamo z najlepšim pozdravom vdani v sv. Francišku:

za upravo Ave Maria

P. Bernard Ambrožič O.F.M.

INDIANAPOLIS, IND. — Piše Ana Koren. — Zelo rad čitam lepe članke in povesti v tem listu. Tudi Upravnikovo kramljanje je zelo zanimivo. Jako lep dogodek je opisala Johana s Hriba. Zanimivo se mi zdi, da je pesem o sobotnem večeru samo na štajerskem znana, kot se vidi iz nekega dopisa. Veseli me, da je ta ljubka pesmica, četudi preprosta, celo v Ameriko prispela. Ganilo me je, ko sem brala, kako se Mrs. Prašnikar iz Black Diamonda spominja lepe Savinjske doline. Tudi jaz je ne morem pozabiti. Vas Potok mi je znana. Bila sem parkrat tam in poznala več deklet iz tiste vasi. Res, krasna je Savinjska dolina, polna cvetja in milobe. Po hribih in holmih se belijo ljubke cerkvice in se smejejo navzdol v dolino. Kolikokrat sem o mraku zavzeta poslušala zvonjenje z raznih vrhov in duša mi je pela z znano pesmijo: Večerni zvon, o mili zvon! Ko zarja z modre nam višave zvezda oznanja milijon, oznanjaš ti zemljanom Ave... Pozdrav vsem!

CLEVELAND, OHIO. — Piše Frances Russ. — Pošiljam za gregorijanske sv. maše za rajno Mrs. Johano Škulj. Bila je zvesta narocnica lista Ave Maria. Umrla je 21. junija 1936. Priporočamo jo v pobožno molitev.

FOREST CITY, PA. — Piše Mary Sivic. — Sporočam, da je ljubi Bog k sebi poklical našega moža in očeta Johna Šivica. Umrl je po kratkem in hudem trpljenju. Naj se berejo zanj svete maše pred milostno podobo Marije Pomagaj, katero je v trpljenju tako zaupno na pomoč klical. Vsem bralcem tega lista ga priporočamo v pobožno molitev.

WORCESTER, N. Y. — Piše Mary Skerl. — Moje hčere mi plačujejo list Ave Maria, čeprav jim gre bolj trda za denar. Jaz sem že blizu pri 70 letih in Ave Maria mi je zelo ljuba dušna hrana. Po trikrat preberem vse od kraja do konca. Tukaj nimam prilike slišati božje besede v svojem jeziku, zato toliko bolj goreče prebiram list. Je pa tudi res čedalje bolj zanimiva. Rečem vam, da opravljate veliko dobro delo. Oh, ko bi mogla jaz napisati, kar mi čuti srce ob tem listu! Toda nisem zmožna, da bi kaj več pisala. Naj to zadostuje. Bog Vas obvari!

PORT WASHINGTON, WIS. — Piše Mrs. Krivitz. — Večkrat mislim na tisti prvi življenjski križ, ki me je zadel, ko sem komaj začela v šolo hoditi. Namesto v šolo sem namreč zavila na travnik in se igrala s kamenčki. Mislila sem, da me nihče ne bo videl. Pa me je učitelj zagledal skozi okno in poslal pome fanta. Morala sem takoj ž njim. Učitelj mi je grozil, da

bo poklical policaja. Ampak policaj so bili moj ata in zato se nisem nič bala učiteljeve grožnje. Pa sem šla še drugič na travnik namesto v šolo. To pot pa ni prišel pome oni fant, ampak zares je prišel policman — moj ata! Rekli so mi, naj vzamem cekar in grem domov. Nič hudega sluteča sem takoj ubogala. Doma je bilo pa joj. Mama so me držali, ata pa topli. Pa še prigovarjali so atu, naj me le, češ da sem zaslužila. Hudo je bilo, ali pomagalo je, pomagalo! Od takrat nisem šla več na travnik namesto v šolo in pri učenju sem bila vedno prva. Tako je minil prvi križ. Šola se mi je priljubila in rada sem hodila vanjo. Naj še to povem, da smo šli vsako leto na Alojzijevo na izlet na Briclovski vrh, ki je ravno nad Mozirjem. V maju pa tudi na Brezje ali na Rožnik prepevat Mariji majniške pesmi. Na takih izletih smo bili vselej židane volje in se srčno rada spominjam lepih dni zorne mladosti. Še tisti "prvi križ" se mi danes zdi zelo lep, še bolj pa — potreben...

ST. LOUIS, MO. — Piše Marjeta Zvanut. — Zelo bi želela vsaj enkrat priti tja k Vam na Ameriške Brezje. Že 29 let nisem imela prilike, da bi šla po slovensko k spovedi. Ko berem v listih, kako imajo v drugih krajih slovenske župnije in duhovnike, me kar solze posilijo. Tisti ljudje ne vedo, kako so srečni. Res je, da imamo tudi tu lepe cerkve in dobre duhovnike, ali v domačem jeziku je pa le vse lepše. Pozdrav vsem!

LORAIN OHIO. — Piše Mrs. Starc. — Naznanim Vam, da je 2. julija v Gospodu zaspala naša narocnica Mrs. Mary Nemanič. Pošiljam za svete maše. Priporočam v molitev blago rajnico, pa tudi sama sebe, ker sem bolna.

CHICAGO, ILL. — Piše Rose Dreščik. — Žalostnega srca Vam naznanjam, da že leto dni krije ameriška zemlja mojega nad vse ljubljene moža Jožefa. Bil je Vaš dosmrten naročnik. Sedaj pa jaz pošiljam naročnino za preteklo leto, ker hočem list obdržati tudi zase. Oprostite moji slabi pisavi. Jaz sem beneška Slovenka in nisem nikoli imela prilike, da bi hodila v slovensko šolo. Z Bogom!

LEMONT, ILL. — Zgornji dopis mi daje priliko, da nekaj zapišem glede naših dosmrtnih naročnikov. Večkrat se zgodi, da kdo od njih umrje, nam pa nihče ne sporoči. Tako kar naprej pošiljamo list, seveda v svojo škodo. Morebiti ga kdo bere pri hiši, morebiti pa nihče. Če je kdo pri hiši, ki želi list imeti, bi prav lepo naredil, če bi ga dal prepisati na svoje ime in tudi p'lačal naročnino. Mrs. Dreščik

je naredila tako in zato je vredna javne pohvale. Prosimo še druge, da slede temu lepe-
mu zgledu.

PUEBLO, COLO. — Piše Frances Volk. — Brez lista Ave Maria bi bila prav zelo težko. 24 let ga že imam in ga upam imeti do smrti. Samo škoda, da je tako malo obražtan med ljudmi. Vsi vemo, da kdor dobre reči bere, tudi dobre reči misli. Ne morem povedati, v kako veliko tolažbo mi je bil list, ko sem bila bolna v špitalu. Bodite lepo pozdravljeni vsi, ki se trudite s širjenjem božje časti in Marijine slave!

CLEVELAND, OHIO. — Piše Frances Marolt. — Že dolgo let sem naročena na list Ave Maria in mi je v veliko tolažbo v teh žalostnih časih, ko človek res ne ve, komu bi še zaupal. Ko prebiram lepe povesti in izpodbudne članke v tem listu, se mi pa srce kar nekako potolaži. Le tako naprej! Vse za Boga in nebeško mater Marijo! Z naročanjem tega lista v prvi vrsti storimo nekaj dobrega za svoje zveličanje, zraven pa še podpiramo naše dobre fante, ki so se vsemu odrekli in šli za svojim visokim poklicem v samostan. Bog jim daj svoj blagoslov in dar stanovitnosti. Srčno želim enkrat obiskati Lemont, zakaj to je moja največja želja. Bog ve, če se mi bo kdaj izpolnila? Bila sem bolna, pa sedaj mi gre že precej na bolje. Z veseljem bom še naprej ostala Vaša naročnica in podpornica. Bog Vas živi!

LEMONT, ILL. — Ker Mrs. Marolt omenja naše klerike, mi je prišlo na misel, da bo prav, če nekaj omenim. Ta mesec namreč ni nič kleriškega kotolička v listu. S tem pa ni rečeno, da je naše klerike vročina vzela. "Uredniške potrebe" so tako nanesle, da je moral kotiček za enkrat izostati. Bodo pa drugič zopet več napisali.

DENVER, COLO. — Piše George Pavlakovič. — V molitev priporočam tukajšnjo naročnico Marijo Mohar. Izdihnila je svojo dušo dne 14. julija. Vzrok smrti je bila avtomobilska nesreča, ki jo je bila zadela 28. junija. Naj počiva v miru božjem!

DETROIT, MICH. — Piše Mrs. Plautz. — Ne morem drugače kakor da takoj povem, kako zelo se mi je dopadla zadnja številka Ave Maria. Kako krasno in zanimivo berilo! Ob pridigi za desetletnico kronanja Marije Pomagaj nsem mogla vzdržati solz. Stotnik Pigerre mi kar ne more iz misli. Zanimivo je tisto, kako je prišel sv. Janez Vianey v Detroit. Sploh je vse tako mikavno, da bom gotovo vsaj enega novega naročnika dobila po zaslugi te številke. Zdaj sem, hvala Bogu, zopet nekoliko boljša. Bila sem nekoliko na počitnicah v Clevelandu. Ako Bog da zdravje, bom šla tudi v Cary, Ohio, in pa — veste kam? — v Lemont.

SUNNYSIDE, UTAH. — Piše Ivan Režek. — Preden nadalje pišem, prav lepo pozdravljam Vas in celo lemontsko družino. Pošiljam majhen dar za lučke, da bodo gorele pred našo ljubljeno lemontsko Marijo, ko se bodo svete maše brale in sveta obhajila delila. Meni je naša mila Marija Pomagaj že mnogokrat pomagala v mojih bridkostih. Vedno se ji priporočam, da bi mi ob strani stala s svojim milim Sinkom ob smrtni uri. Ker sem tako daleč, morem samo reči: Na svidenje nad zvezdami.

JOHNSTOWN, PA. — Piše Antonija Požun. — Ker prebiram dopise iz drugih nasebin, naj tudi jaz nekaj napišem. List Ave Maria prihaja k nam že skoraj 20 let. Za naročbo me je nagovorila rajna Nežika Tomec in sem ji še danes hvaležna za njeno dobro delo. V znak hvaležnosti pošiljam za eno sveto mašo za njeno dušo. Naj ji bo Bog plačnik v svetem raju za vse dobro, kar je storila na tem svetu. Pozdrav vsem naročnikom našega lista!

LEMONT, ILL. — Izvršiti mi je še par naročil. Fr. Salezij se prav iskreno zahvaljuje Mr. Johnu Androjni v Milwaukee, ki je po Mrs. Gregorčič poslal \$10 za nove police v naši knjižnici. — Mrs. Jelenčič iz Chicage se lepo zahvaljuje vsem, ki so ji dali oglase za naš Koledar 1937. Zraven tega pošilja lepe pozdrave Mrs. Luciji Gregorčič iz Milwaukee, s katero se je seznanila v Lemontu 16. avgusta. — Oo. frančiškani se zahvaljujejo faranom sv. Jurija in sv. Štefana za vse darove o priliki obeh farnih romanj. Bog vsem obilno povrni!

JOSEPH PERKO

2101 West Cermak Rd., Chicago, Ill.

—SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI—

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

A Visit to Our Store Will Convince You that
OUR PRICES are the Lowest
in Chicago On Quality Merchandise

TRIKRYL'S

Department Store, 21101-4 Cermak Road

Save Our Stamps

They Have the Greatest Redemption Value
of Any Stamps Issued

Open Evenings

Tues. and Thur. 9 P.M. Sat. 9:30 P.M.